BIBLIOTECA CENTRALĂ REGIONALĂ R.P.R. Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest numărul pagi 3 4 5 ● În paginile ● În acest numărul

PRELUDIU nr 8 SPORT

Proletari din toate țările, uniți-vă !

Scînteia tineretului

ANUL XXIII, SERIA II. NR. 5521 — 6 PAGINI – 25 BANI — SÎMBĂTĂ 18 FEBRUARIE 1967

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

COLOANE CĂTRE CER

Iarnă ieșeană (Piața Unirii)

Pe albul imaculat al zăpezii, sondele par indicatoare spre pulsul de țiței al pămîntului. Zvelte coloane ale zborului păstrează în măreția lor munca harnicilor constructori care au împrumutat în caracterul lor hotărîrea tăcută a adîncurilor. În palmele bătucite și negre citești bucuria ascunsă a izbînzilor. Oamenii vorbesc întotdeauna despre munca lor cu cea mai firească modestie. Și i-am cunoscut în aceste zile pe cîțiva dintre acești minunați cărăuși ai caselor subterane de la Întreprinderea de foraj Bascov. În Schela Potlogi, la sonda 4 LD Croitori 125 am întîlnit o parte din echipa maistrului Constantin Ghinescu.

— Lucrăm împreună din 1958, mi-a mărturisit maistrul. Ne-am legat ca o familie, ne înțelegem de minune și treaba merge. Sîntem mulțumiți că pînă acum am executat lucrări de calitate și toți au fost satisfăcuți de munca noastră.

Il întreb pe Gheorghe Stănică pe unde a mai lucrat cu brigada aceasta și caută în memorie numele localităților pe care le înșiră cursiv: Potlogi, Corbii Mari, Bogati, Căteasca, Petrești, Rm. Vîlcea, Spineni... Se oprește și zice:

— Am fost prin multe locuri. Cine le mai ține minte?

Iar Manea Stancu completează:

— Nu aveți dv. loc să scrieți pe unde am lucrat noi.

Nu, nu e deloc vorba de laudă. Pe fețele lor pămîntii sărutate de vînturi aspre deslușești bucuria muncii.

— Cu fiecare sondă ridicată vedem concret munca noastră

Aceasta este mărturisirea pe care mi-a făcut-o cel mai tînăr din echipă, utecistul Constantin Vlad.

— În urmă cu doi ani am plecat din Măgura cu acești oameni cumsecade, care m-au învățat să lucrez așa cum știu ei.

— E grea munca? l-am întrebat.

— Cu ei nimic nu e greu. E frumoasă. Aș vrea să urmez o școală de calificare și să mă întorc aici.

— Nu e ușor să te desparți de tovarășii tăi de muncă, care te-au ajutat cu răbdare să prinzi tainele meseriei. Iar brigada maistrului Ghinea e recunoscută De două ori a fost evidențiată Membrii ei sînt decorați cu Ordinul Muncii clasa a II-a. În bilanțul brigăzii sînt trecute peste 560 sonde montate.

Privită prin prisma modestiei

VASILE RAVESCU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Argeș

(Continuare în pag. a V-a)

STELUȚELE DE FRUNTAȘI

DEVA (de la corespondentul nostru)

La Întreprinderea minieră Barza, regiunea Hunedoara are loc decernarea titlului și insignei de fruntaș în întrecerea socialistă pe anul 1966. Un număr de aproape 1 200 muncitori, ingineri, tehnicieni, maiștri care au desfășurat o activitatea neobosită pentru a da cît mai multe metale de calitate superioară, pentru o înaltă productivitate a muncii, au fost distinși cu acest însemn al hărniciei.

STUDENȚII ANULUI I ȘI ASOCIAȚIA

STILUL DE MUNCĂ AL STUDENȚIEI

Vi-i amintiți? În urmă cu cîteva luni parcurgeau „galeria bobocilor", întîmpinați de colegii din anii mari ușor ironici, superiori, cu experiență studențească înțelegători însă cu „novicii". Anul I. Începea viața universitară, cu întrebările specifice debutului în studențe: **„Cum îți poți organiza studiul cu maximum de randament?" „Ce metode să folosim pentru a ne însuși profund cunoștințele predate?", „Care trebuie să fie raportul just între însușirea cunoștințelor de strictă specialitate și celelalte discipline?", „Dar între munca de student și viața cultural-artistică, sportivă?"** Întrebări variate în probleme de orientare, de metodică, despre stilul universitar de muncă și de viață. Întrebări firești la cei dintîi pași în viața universitară, atît de plină de farmec, dar și de înaltă răspundere. De-a lungul semestrului care a trecut și-au răspuns la aceste întrebări, pe măsura integrării treptate în formele specifice de pregătire universitară; li s-a răspuns prin cuvîntul competent al profesorilor, prin sfaturile colegiale ale studenților din anii mari, în variatele acțiuni inițiate în fiecare facultate de organizațiile U.T.C., de asociații. Prima sesiune de examene a pus la încercare sîrguința, pasiunea cu care fiecare s-a dedicat studiului, măsura în care a reușit să se integreze optim exigențelor studenției. Un dialog colegial la care invitații noștri — **Chiș Vasile** și **Simion Pop**, de la Facultatea de matematică din Baia Mare, **Nastasia Burlui**, de la Facultatea de mecanică din Cluj și **Eugen Iordache** de la Facultatea de electrotehnică din Craiova și-au mărturisit impresiile și „experiența" studențească, au relevat interesante învățăminte și concluzii.

— Acum pot spune că un examen este greu sau ușor în funcție de felul cum l-ai pregătit — relata **Chiș Vasile**. Materia de studiu, indiferent de specialitate, nu poate fi însușită decît prin munca depusă zi cu zi, fără nici o întrerupere. Aceasta înseamnă atenție la curs și seminarii, folosirea notițelor, ca îndreptar — orientare generală — baza studiului constituind-o documentarea temeinică din bibliografia indicată. În plus, consultațiile, clarificarea problemelor pînă la ultimul amănunt.

Este concluzia cea mai importantă, la care au ajuns toți participanții la discuție. Urmînd cotidian un asemenea program, atunci cînd vine scadența, examenul, o „recapitulare" a materiei este suficientă pentru a face față în mod onorabil. Procedînd invers, pregătirea în ritm forțat, exclusiv în sesiune, duce la rezultate dezastruoase. **La vîrsta aceasta se învață ușor, dar trebuie învățat continuu, fără a lăsa în urmă nici o lucrare nestudiată, nici un seminar nepregătit, nici un curs neaprofundat.**

Într-adevăr, cine învață numai la examen, socotind promovarea examenului drept scop unic, are toate șansele să devină... restanțier — a subliniat **Nastasia Burlui**. Doi colegi ai mei, băieți capabili — Bucur Coriolan și Roșiu Lucian — au ajuns la „performanța" nepromovării a trei examene. Și asta numai pentru că n-au învățat ritmic pentru fiecare seminar, au absentat, mizînd pe posibilitatea de a pregăti examenele în sesiune.

— Uneori, cu un asemenea „sistem" de pregătire poți să și promovezi examenele; dar numai cu rezultate la limită, și fără siguranța că vei rămîne cu prea multe cunoștințe — adăuga **Eugen Iordache**. Am colegi care au venit în facultate bine pregătiți. Însă ușurința cu care și-au

ADRIAN VASILESCU
ION TRONAC

(Continuare în pag. a V-a)

Peisaj universitar: studiu în bibliotecă — *Foto: I. CUCU*

Uzina „Electroputere" din Craiova. Față de la lucrările de montaj

CADRAN

Popas în gară

A existat o întreagă literatură a evaziunii, cu imaginate plecări pe mare, cu despărțiri dramatice de pe peronul nu știu cărei stații anodine, cu melodramatice cuvinte de adio și cu priviri dilatate clamoros, cu plimbări de seară pe peron, un fel de corso în care „să mai vedem și noi lumea". Ori ce-am zice, gara cu peronul său, și cu căsuțele sale pe roți ne-a intrat în sînge, ne-a creat reflexe intime, peronul său populat în clipa despărțirii face să vibreze în noi orga amintirilor, amintirea celor dragi, amintirea primei călătorii, a despărțirilor și a revederilor. E o dulce melancolie în aerul său cu iz de fum și clocot de viață trepidantă. Peronul e punctul de divergență, punctul despărțirilor, peronul e punctul de convergență, cînd tovarăși de călătorie devenim colocatarii aceluiași compartiment, pentru cîteva ore, pentru o zi și poate încă o noapte, depinde cît de lung e drumul

V. ARACHELIAN.

(Continuare în pag. a V-a)

OPINII LA „COLOCVIUL DESPRE COMPETENȚĂ"

SĂ INTRI ÎN VIAȚĂ PRIN PORȚILE DIN FAȚĂ

Ion Vicol
Profesor emerit — Liceul „Mihai Viteazu" — București

Discutam de curînd cu doi studenți, foști elevi ai școlii unde predau, și, natural, discuția noastră mergea pe linia succeselor obținute de ei la examenele din sesiunea de iarnă, a pregătirii lor anterioare din anii liceului, a condițiilor de lucru din Facultatea respectivă etc. Eram cu toții de acord că, pentru a influența pozitiv pe cei tineri, trebuie ca tu, educator, să te dăruiești cu toată ființa ta, cu tot ce ai mai bun în tine, cu toată pasiunea meseriei pe care o exerciți. Dar, în același timp, că această dăruire nu înseamnă mare lucru, dacă ea nu e dublată de o pregătire excepțională care să trezească încrederea tînărului în tine, să-l atragă, să-i cîștige simpatia, stima și admirația, să-l convingă cît de mare preț are o pregătire temeinică în realizarea unei competențe adevărate.

La fel cu toate virtuțile alese competența se educă, fiind rodul unor ani îndelungați de trudă, de căutări, de autodepășiri succesive. Cultivarea competenței în anii de școală este o muncă deosebit de delicată, în care educatorul, el însuși un om cu o pregătire deosebită, trebuie să dovedească tact, pricepere, simț al proporțiilor și al perspectivelor juste.

La vîrsta cînd elevii noștri încep să se afirme, socotind că au de spus ceva într-un domeniu sau altul, sensibilitatea, susceptibilitatea lor sînt extrem de vii. Educarea competenței la această vîrstă este un proces subtil și complex, care presupune o cunoaștere adîncă a resorturilor tainice, a reacțiilor neașteptate la cei tineri, pentru a nu-i face să se rebîfeze și să se închidă în ei. Iar tinerii, la rîndul lor, vor învăța că competența înseamnă seriozitate în pregătire, spirit mereu deschis către nou; că deși fiecare din noi este o lume aparte, viața nu începe totuși cu fiecare din noi. Și una din trăsăturile dominante ale omului cu adevărat competent este modestia, detestarea sub orice formă a îngîmfării, a suficienței, a supraestimării.

Pentru mulți, înțelesul cuvîntului competență este echivalent cu competiția, cu dorința de a întrece pe alții, de a o lua înaintea tuturor, indife-

(Continuare în pag. a V-a)

Prima locomotivă Diesel-hidraulică românească

Prima locomotivă Diesel-hidraulică românească de 1 250 C. P. a părăsit uzina constructoare — „23 August", intrînd în dotarea Depoului C.F.R. București-Triaj. Ea este utilizată la lucrări de manevră în depou, urmînd ca după acest „examen" să fie folosită la transporturile mixte de mărfuri și persoane.

Noua mașină, cea mai mare ca putere din această clasă de locomotive fabricate în țara noastră, are o viteză între 60-100 km/oră și este prevăzută cu două posturi de comandă pentru mers în ambele sensuri. Această realizare se înscrie pe linia măsurilor ce se iau pentru modernizarea transporturilor pe calea ferată.

(Agerpres)

SOLIDARITATEA MIȘCĂRII MUNCITOREȘTI CU ȚĂRĂNIMEA RĂSCULATĂ

1907

Evenimentele din 1907 au avut un puternic ecou asupra unor largi păturii sociale ale opiniei publice.

Reprezentanți de frunte ai culturii românești, intelectuali legați de suferințele țăranilor, tineri studenți înflăcărați de idealul unei dreptăți sociale, elevi de pe băncile liceelor, oameni ai muncii din orașe, au luat apărarea țăranilor și s-au pronunțat pentru îmbunătățirea situației lor. Clasa muncitoare s-a dovedit capabilă de acțiuni largi, cuprinzătoare, în sprijinul țărănimii. Aceasta era o urmare a faptului că mișcarea socialistă din România a fost preocupată încă de la începuturile ei de îmbunătățirea situației materiale și eliberarea maselor țărănești. Încă de atunci clasa muncitoare și-a asumat sarcina de a sprijini soluționarea situației economice și politice a țăranilor.

Caracterul acut al problemei agrare și necontenitele răbufniri ale luptei țărănimii pentru pămînt și o viață mai dreaptă, de la sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, au stimulat preocupările mișcării socialiste față de problemele țărănimii. Pe măsură ce contradicțiile sociale de la sate se accentuau tot mai mult, cercurile socialiste prin organul lor de presă, gazeta **„România muncitoare"**, manifestau un interes tot mai mare față de chestiunea agrară, atrăgînd atenția celor mai diferite categorii sociale ale populației, asupra înrăutățirii situației țărănimii. În presa muncitorească apăreau articole demascatoare, la adresa cercurilor guvernante care, în dezinteresul lor față de păturile nevoiașe permiteau moșierilor, arendașilor și altor exploatatori de la sate, să-i aducă pe țărani la sapă de lemn. În preajma izbucnirii răscoalei, într-o chemare adresată studenților și tinerilor intelectuali gazeta **„România muncitoare"** cerea acestora să lumineze și să trezească la viață masele țărănești. „Studenți, fii ai sătenilor — se spunea în chemare — care trăiți la sate și vedeți viața mizerabilă a săteanului, luminați-l, deșteptați-l și arătați-i calea de urmat. De la voi se așteaptă multe". Cînd la Flămînzi a izbucnit uriașa flacără a răscoalei, care în scurt timp avea să se întindă pe întreg cuprinsul țării, **„România muncitoare"** scria: „Obiditul și împilatul țăran pentru care nu se cheltu-

MIRCEA IOSA
cercetător științific la Institutul de istorie „N. Iorga" al Academiei

(Continuare în pag a V-a)

Viața de organizație

NOTE

Un fapt „mărunt"

Pe adresa Comitetului orășenesc U.T.C. Cîmpulung Muscel a sosit, în urmă cu cîtva timp, o scrisoare. Mesajul conținea nemulțumirea unui oaspete care-și petrecuse cîteva zile de concediu în acest oraș, nemulțumire produsă de atitudinea reprobabilă (huliganică chiar) a unor tineri, manifestată în plină zi și în plină stradă. Întrebînd pe unul din secretarii comitetului orășenesc U. T. C. cum a fost rezolvată această scrisoare, ni s-a răspuns: „Am amintit-o într-una din plenare..." Atît și nimic mai mult.

E într-adevăr o mare artă să știi să descifrezi „faptele mărunte". Mai ales cînd au semnificații... majore.

Exemplul personal

Despre spiritul critic al Ecaterinei Răcheru s-a vorbit și se va mai vorbi probabil. Activitatea ei este apreciată și la raion. În calitate de secretară a comitetului U. T. C. din cooperativa agricolă de producție

Gircina, raionul Piatra Neamț, nu-i adunare generală în care să nu vorbească uteciștilor despre datoria lor de a participa cu elan la muncă, de a-și aduce o cît mai mare contribuție la dezvoltarea cooperativei, la creșterea producției.

Tinerii își înțeleg datoriile. Cei mai mulți au efectuat sute de zile muncă. Și totuși în adunările generale pleacă rușinați capul. Motivul: cel care le vorbește cu atîta patos, n-are, într-un an întreg, decît 8 zile muncă. Și asta n-ar fi nimic. Din cînd în cînd însă secretara U. T. C. le vorbește și despre „exemplul personal".

Gol... valabil

Organizația U.T.C. de la G.A.S. Mogoșoaia avea o serie de goluri mari în activitatea cultural-distractivă. Singura distracție oferită tinerilor — o muzică după care puteau dansa. Altceva nimic. Cum această stare de lucruri dura de multă vreme, pentru schimbarea ei se cerea, evident, inițiativă. Ea a aparținut lui Ion Negreanu, activist al Comitetului raional U.T.C. Grivița Roșie. După cum însuși mărturisește, a considerat că cel mai bun ajutor este să se ocupe personal de pregătirea unei seri cultural-distractive. A pornit la lucru. S-a gîndit îndelung, a întocmit un plan. A luat legătura cu comitetul orășenesc să trimită doi sportivi care să vorbească tinerilor. Dar... ghinion. În ziua respectivă, cînd urma să aibă loc seara cultural-distractivă, s-a anunțat că cei doi sportivi nu mai pot veni. Bogatul program promis tinerilor s-a rezumat ca și pînă atunci, la muzică și dans. La altceva nu se mai gîndiseră. Ca să fim în temă, în activitatea organizației U.T.C. de la G.A.S. Mogoșoaia s-a mai înscris astfel un gol. Perfect valabil.

Au început tezele din cel de-al II-lea trimestru al anului școlar. Aspect de la Liceul „Aurel Vlaicu" din Capitală

Halatul imaculat nu este numai semnul nobil al profesiei de medic, dar și al generozității sale morale

Dincolo de cuantumul de cunoștințe și experiență profesională, fiecare profesiune implică și o competență etică. Este vorba de acel simbure particular de dăruire care ți-l indică pe mecanicul de locomotivă răspunzător de fiecare respirație liniștită a miilor de călători, pe constructorul viaductelor arcuite suplu peste două țărmuri, pe medicul veghind simetria vieții obișnuite.

A recunoaște rolul social al medicului în lumea contemporană înseamnă de fapt a-l descoperi pentru a mia oară pe Hipocrat. Și sînt numeroase cazurile cînd medicii au dat și dau dovadă de abnegație, pasiune, spirit de sacrificiu. Majorității lor le sînt caracteristice asemenea trăsături. La poșta clujeană sosesc de pe toate meleagurile țării pe adresa doctorilor Cornel Toader de la Medicală III, Liviu Mazzulini de la Clinica ortopedică, Tatiana Schuster, de la Spitalul de copii, Constantin Pană de la Chirurgie I — ca să alegem la întîmplare numai cîteva nume din detașamentul oamenilor în alb — zeci de scrisori cuprinzînd calde cuvinte de mulțumire și recunoștință pentru cei care își închină cunoștințele, priceperea și cele mai frumoase sentimente morale în slujba sănătății. Sînt rînduri venite de la oameni care și-au încredințat „micile speranțe" de viață oamenilor în alb, iar aceștia le-au redat încrederea în viață.

Iată de ce în societatea noastră — unde investițiile spirituale și materiale cele mai prețioase sînt destinate omului — orice abatere de la etica profesională nu numai că atrage atenția, dar nu poate fi cu nimic justificată. Ce acoperire morală are doctorul M. I. de la policlinica Spitalului de copii din Cluj care, operînd copilul de patru ani Traian C. de amigdalită îl desprinde, din neglijență, o bucată din limbă? Acceptînd posibilitatea incidentului, nu admitem lașitatea și iresponsabilitatea profesională. Mai concret: medicul a intrat în panică, i-a cusut superficial fragmentul tăiat și a „expediat" copilul acasă, încercînd să-și mușamalizeze greșeala. Din fericire, medicul Rancea, de la aceeași unitate sanitară, a văzut copilul și a dispus imediat internarea lui. În momentul de față copilul este pe cale de însănătoșire.

Am cerut părerea unor specialiști cu privire la acest caz. Iată ce ne-au spus: „Cusătura executată corect n-ar fi dus la nici o complicație". De teama răspunderii, M. I. a liniștit nejustificat părinții, spunîndu-le că bucata de limbă chiar dacă va cădea, o să crească din nou! Un neadevăr... Oare medicul M. I. nu cunoștea aceste lucruri elementare ale profesiei?

În alte cazuri nerespectarea anumitor norme legate de specificul profesiunii a avut consecințe mai grave. La medicul Mihaela P. s-a prezentat, în timpul orelor de consultații, mama elevului J. Ștefan. Copilul avea dureri de cap și de abdomen, avea temperatura ridicată. Mama a întrebat dacă e cazul să-l aducă la circumscripție. Medicul a diminuat importanța simptomelor spunînd mamei că e vorba de o simplă răceală. Firește, pe baza acestor concluzii, indică un tratament, analize de laborator. Dar analizele cer timp și starea copilului se agravează. A treia zi după înfățișarea mamei la medic, copilul este transportat de urgență la dispensar. Medicul Mihaela P. se convinge că e vorba de o apendicită perforată. Dus imediat la spital se stabilește diagnosticul: abdomen acut prin peritonită acută generalizată după apendicită acută perforată. Copilul nu poate fi operat imediat, fiind necesară reanimarea lui. Încercarea de narcoză cu eter provoacă o sincopă cardiacă și copilul moare. Eforturile medicilor sînt prea tîrzii.

Orice comentariu ni se pare de prisos. Totuși nimănui și mai cu seamă medicului nu-i poate fi admisă indiferența, superficialitatea atunci cînd e vorba de sănătatea unui om, sănătatea fiind sută la sută egală cu viața. Cuvintele noastre severe își găsesc cu atît mai mult justificarea dacă ne gîndim la numeroșii medici care străbat în noapte, pe ploaie sau pe ger, zeci de kilometri într-o confruntare disperată cu timpul și oboseala, cu teama de a nu ajunge prea tîrziu la căpătîiul bolnavului. Și cazurile acestea se repetă atît de des, încît par lucruri obișnuite, comune. Mulți dintre acești medici sînt departe de orice oraș. Oare în virtutea cărei credințe — te întrebi — își dedică ei viața apărării sănătății celor răspîndiți pe văile munților sau pe cîmpiile nesfîrșite? A uneia singure: înalta responsabilitate ce îi s-a încredințat odată cu diploma, care atestează nu numai un curs absolvit, dar care prin ea însăși pecetluiește un legămînt al omului în halat alb de a se dărui, înainte de toate, vieții celorlalți.

Avînd în fața ochilor imaginea medicilor aflați pe drum în condiții grele, sau mașinile salvării pornite pe drumuri aproape impracticabile ne gîndim la un alt caz petrecut tot în Cluj.

Este vorba despre Gheorghe Sz. de la Întreprinderea de industrie locală. Cu cîteva luni în urmă, pacientul a avut o hemoragie la ochiul drept. Este examinat, la secția de oftalmologie a policlinicii Spitalului nr. 2 de adulți, de medicul Elena E., care îl trimite medicului Viorica P. pentru suturarea orificiului produs de un corp străin. Suturarea este executată. Timp de două zile bolnavul revine la medic fiindcă starea ochiului se agravează. În urma unui examen radiologic, se constată existența unui corp străin „radioopac intraocular". Ochiul este pierdut... Este vorba din nou de neglijență. Cu două zile mai înainte un examen radiologic ar fi permis o intervenție eficace.

Aducînd toate mulțumirile noastre celor cărora, odată îmbrăcînd halatul alb și ștergînd preocupările personale, au toată liniștea și atenția deschisă numai solicitărilor profesiei și durerilor pacienților, nu-i putem uita însă pe cei ce trădează etica profesională.

ION ARCAȘ
ILIE CĂLIAN
ION RUSU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

Ingineri agronomi instruiți în problemele irigației

DEVA (de la corespondentul nostru)

La „Casa agronomului" din Mintia s-a desfășurat timp de 10 zile, instruirea unui număr de 80 de ingineri agronomi din cooperativele agricole de producție ale regiunii Hunedoara în probleme de irigația culturilor. Cu cîtva timp înainte, în același domeniu au fost instruiți și 72 de brigadieri. În cadrul instruirii, inginerii agronomi vor lua cunoștință de cele mai noi recomandări ale științei în acest domeniu, de modul în care trebuie să fie desfășurată acțiunea de irigații în scopul sporirii producției agricole. Pînă în 1970 suprafața irigată a regiunii va crește cu peste 5 000 hectare.

3 PREMIERE DE OPERE ROMÂNEȘTI

CARNET MUZICAL

Manifestările muzicale din țară au fost, în ultimele săptămîni, numeroase și variate. Desprindem din ele trei opere de compozitori români, prezentate în premieră absolută la Opera de stat din Cluj (*De la Matei citire* de Ion Nonna Otescu și Aurel Stroe), într-unul din concertele orchestrei Radioteleviziunii (*Mariana Pineda* de Doru Popovici) și pe scena Teatrului de Operă și Balet (*Amorul doctor* de Pascal Bentoiu). Ele au oferit prilej ansamblurilor care le-au tălmăcit nu numai de a pune în valoare unele calități remarcabile ale artiștilor noștri vocali, ale dirijorilor, regizorilor, orchestrelor și pictorilor scenografi, *dar și de a verifica interesul ascultătorilor pentru teatrul muzical.*

Cu temeinice cunoștințe de meșteșug, trecînd materialul tematic popular, prezent în întreaga sa creație, printr-un proces de elaborare autentică, Ion Nonna Otescu n-a mai avut timpul să-și termine opera bufă *De la Matei citire*, al cărei libret l-a alcătuit singur, după un episod descoperit în vechi documente datînd din epoca lui Matei Basarab. E o adevărată frescă de moravuri, în care categoriile sociale dominante ale vremii sînt înfățișate satiric, cu o forță de portretizare muzicală reliefată, adeseori de-a dreptul sfîșietoare. Atmosfera de epocă e redată acut, printr-un limbaj care încearcă să confere adaptării folclorului la expresia cultă o nouă suplețe. Aurel Stroe a întregit partitura, compunînd actul al III-lea în spiritul temelor din actele precedente, pe care le-a îmbogățit și dezvoltat fără a le contraface substanța muzicală.

Este semnificativ faptul că un compozitor de azi a izbutit să continue și să completeze, dintr-o altă perspectivă artistică și cu mijloace tehnice diferite, lucrarea unui compozitor dispărut în 1940 și aparținînd generației care a pus bazele școlii naționale de compoziție, fără ca partitura datînd peste un sfert de secol să contrasteze cu valorile muzicale aflate în circulația zilelor noastre și fără ca expresia și tehnica folosită la scrierea primelor două acte să fi fost alterată printr-o modernizare greșit înțeleasă.

Opera într-un act *Amorul doctor* de Pascal Bentoiu e, dintr-un alt punct de vedere însă, tot o continuare, cu un ochi scrutător și lucid, a tradițiilor. A tradițiilor operei bufe, creată de pleiada maeștrilor napolitani, în frunte cu Pergolesi și Cimarosa, și dezvoltată, pînă în secolul nostru, de Rossini, Donizetti, Verdi, Wolf-Ferrari, Puccini, Britten. Reducînd textul unei comedii de Molière la dimensiuni de libret, dar păstrîndu-i replica alertă și sugestivă, compozitorul a întocmit singur pretextul dramatic necesar actului său liric. El a preluat din tradițiile operei bufe atît cît trebuia pentru a construi o lucrare viabilă pe scenele de azi. De la succesiunea alertă a momentelor sau „numerelor" muzicale și orchestra rarefiată la nevoile de acompaniament sau de caracterizare a personajelor și situațiilor, pînă la modul de tratare a vocilor, expresivitatea recitativului și alierea coregrafiei cu scopul accentuării caracterului de joc și comic al acțiunii, Pascal Bentoiu a recurs la tot ceea ce literatura universală în genul buf pune la îndemîna compozitorilor spre a se adresa publicului contemporan la modul în care interesul și adeziunea lui pot să fie asigurate. Intenția sa — mărturisită prin cuvîntul publicat în programul de sală al spectacolului — a fost *„parodierea cu deferență și dragoste"* a operei seria și romantice. Intenția aceasta s-a tradus, în *Amorul doctor*, într-o persiflare inteligentă a unui mod de expresie artistică desuet și artificios, s-a tradus însă și în acceptarea cu bunăștiință a tradițiilor de operă bufă în ceea ce ele au viabil și în timpurile mai noi.

Bentoiu a recunoscut, prin actul său buf, că în muzica de operă noutatea nu constă în modificarea schemelor sau a formelor preexistente, ci în suflul artistic care le dă viață. Poate de asta s-a adresat unei teme clasice, spre a-și putea afirma și prin această opțiune convingerea că *noul* constă îndeosebi în viziunea ce o proiectează creatorul asupra operei sale.

Mariana Pineda, compusă în anii 1965—1966, este a doua operă a lui Doru Popovici dintr-un ciclu care și-a propus să aducă pe scenă lupta pentru libertate a oamenirii în diferite epoci.

Cele șase părți — *Preludiu, Passacaglia, Recitativo, Rondo, Motet, Fuga, Aria-final* — care dau structura muzicală a operei îl plasează pe autor în orbita acelor muzicieni de azi care își afirmă convingerea că înnoirea muzicii este posibilă și prin reluarea formelor consacrate care, golite de unduirea vieții contemporane, se pot dezarticula firește în mecanisme simple și explicite, dar îmbinate de vibrația simțirii și a gîndirii moderne, conțin căi de comunicare inepuizabile.

Prin opera sa într-un act, compozitorul arată că invenția nu izvorăște din „revolta și din orgolioasa căutare a originalității cu orice preț", cum credea Vincent d'Indy, ci din dreptul firesc al creatorului de a fi și de a simți altfel azi decît a fost și a simțit ieri. Mobilitatea spirituală, spontaneitatea inteligenței, sporite prin cunoștințele profesionale, pot utiliza într-un fel nou formele și limbajul o dată create, care devin tot mai suple și mai libere în mîna unui artist adevărat, adaptîndu-se la exigențele emoțiilor și ale vieții prezente.

Cele trei opere românești, care au înfruntat recent opinia ascultătorilor, trădează așadar — pe lîngă adevărul că temele populare (Nonna Otescu) sau de respirație folclorică (Doru Popovici) și formele tradiționale ale artei muzicale (Pascal Bentoiu și Doru Popovici) pot fi, atunci cînd sînt întrebuințate cu talent și gust, mediul, materialul sonor și articularea prin care se exprimă și realizează sensibilitatea și imaginația unui creator — încrederea compozitorilor noștri, de ieri și de azi, în evoluția muzicii prin reluarea și ducerea mai departe a tradițiilor. Lucrările lor intră, cu succes, în cîmpul de percepție al auditorilor contemporani, adepți ai genului liric.

GEORGE SBÎRCEA

Teatrul „C. I. Nottara": „Au fost odată două orfeline" de E. Mirea

Verticală în Balta Albă

ROMAN ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC

— VERSIUNE PRESCURTATĂ —

de N. PĂDURARU

Consultant științific: conf. dr. ION DIMA

REZUMAT: Comandantul astronavei pămîntene MC 72, Bartolomei, și doctorul Pascu, se apropie de locul emisiei radio bizare de pe planeta Zirca-5. Astronava rămasă pe orbită, poartă la bord un copil îmbolnăvit de radiația unei rachete originară de pe Zirca-5.

La cîțiva pași de bolovanul acela pînă la brîu de înalt, Bartolomei îl opri cu mîna pe doctor. Un bolovan cu forme atît de precis conice, neacoperit de vegetație, și mai ales cablul pătrunzînd prin vîrful teșit, numai unui doctor nu i-ar fi atras atenția.

— 35 —

— Crezi că ăsta-i? făcu neîncrezător Pascu.

— Nu știu, s-ar putea să fie.

— Ei, cum o să fie, ce tot vorbești?... Nici cît un butoi!

— Pînă vine tancheta aici, — îl invită Bartolomei, ia zgîrie tu cu ceva praful de pe putină, ca să te lămurești.

— Poftim, îl zgîrîi — întinse Pascu detectorul.

Pe urma instrumentului rămase o dîră argintie, curată, netedă și se auzi scrîșnetul metalului frecat de metal. Bartolomei îl lasă pe doctor acolo și descarcă din magazia tanchetei cupola pneumatică transparentă, întinse furtunurile compresorului și umflă cupola deasupra obiectului găsit și al doctorului care i se învîrtea în preajmă, fără ca doctorul să prindă măcar de veste.

Apoi, Bartolomei determină prin inducție electromagnetică conturul subteran al corpului metalic, și verifică datele cu ultrasonograful. Peste restul solului de sub uriașa cupolă fu pulverizată o peliculă antiderapantă. Pascu primi în sfîrșit și el o sarcină — să injecteze materie într-o cavernă de la unsprezece metri depărtare, să nu-i vină chef de prăbușire din cauza vibrațiilor excavației care avea să înceapă. Treaba era destul de ingrată, căci putea fi făcută și de automate.

În timpul ăsta, comandantul studiase röntgenograma corpului străin și făcuse restul reacției la impulsurile radio și la cele mecanice. Pascu reveni sub cupolă și privi și el contururile corpului îngropat, sau scufundat — trunchi de con înalt de 4,38 metri, cu diametrul mic de 0,71 m și cel mare de 2,26 m. Conturul era perfect, fără excrescențe sau adîncituri, cu numai două cabluri pornind din vîrf afară, probabil spre bolovanii ce îndeplineau rol de antene de emisie, ori alt rol, necunoscut încă. Cablul al doilea, pe urmele căruia Pascu primi îndată sarcina să meargă vreo 10—20 metri, era tot superficial plasat și-l despărțeau de primul aproximativ 6 metri distanță. Ar fi putut să fie de rezervă, căci nu era încărcat cu electricitate.

— Pentru ultima dată, îți spun că n-are nici un rost așa, Bartolomei.

Bartolomei dădu din cap în semn că are, are.

— Bine, atunci eu plec.

— Unde pleci? se uită Bartolomei la el.

— Te urmăresc de la teleradonul tachetoplanului.

— 36 —

— Ce-i cu tine? Doar nu ți-e frică?

Asta-l făcu pe doctor să-și subțieze ochii de neplăcere. Avea avantajul că nu era surescitat ca celălalt, deși nici celălalt nu-și pierduse luciditatea, ci numai măsura lucrurilor.

— Creierul electronic al ăstuia, — arătă doctorul corpul din sol — poate să fie alterat. Lucrează cu automatele, zise el ca să fie zis.

— Automatele... o să mă ajute numai. De altfel, mai ții minte și eu te invitasem să rămîi la rachetoplan. Dacă ți-e teamă, du-te.

Cu o privire furișă, doctorul înregistră succint indicațiile detectorilor, să vadă ce-i provoca lui Bartolomei starea aceea specială.

— Hai doctore, grăbește-te, îl zori Bartolomei văzînd că „700" nu reușea să absoarbă nici un fir de praf de pe vîrful movilei.

Era, desigur, păcat că nu căpătase de pe Pămînt dreptul moral să-l împiedice pe Bartolomei de la explorarea directă a obiectului. Ieși încet de sub cercul de lumină al farurilor și se depărtă deprimat, luînd după sine la rachetoplan și cele două automate de securitate.

Rămas oarecum descumpănit, Bartolomei stinse nemulțumit automatele personale, ca să nu le mai poarte și lor de grijă. Compresorul Universalului vui fără întîrziere și jetul de heliu lichefiat începu să spulbere roca dimprejurul corpului înspre captatorii care-o expediau în afara cupolei. După un minut de funcționare Bartolomei opri automatul. Îndepărtă captatorii și se ingenunchie lîngă prima porțiune dezvelită a obiectului — de un argintiu strălucitor, în mod uimitor neoxidată în condițiile mediului coroziv nici după atîta amar de timp. Cleștele nu reuși să zgîrie materialul, ci scoase numai un sunet metalic de bidon gol. Nu se înregistrau nici radiații și nici vreo temperatură diferită de a heliului care-l degajase. Semnalul rămase și el neschimbat.

(Va urma)

— 37 —

Desen de ION PETCU, elev

„STRĂNEPOȚII LUI PITAGORA"

Dragi cititori,

Începînd cu acest număr, inaugurăm o nouă rubrică adresată iubitorilor matematicii. **Cu sprijinul redacției Gazeta Matematică — seria B, „Preludiu" va publica probleme originale, interesante, rod al muncii independente a tinerilor „matematicieni", stimulîndu-le astfel capacitatea de creație științifică, deschizîndu-le calea spre un rodnic schimb de experiență.**

Problemele pe care le veți propune spre a fi publicate în „Preludiu" trebuie să fie însoțite de rezolvarea lor corectă și, dacă este posibil, chiar de mai multe soluții generale sau particulare. Elevii care vor avea probleme interesante propuse precum și cei care vor rezolva un număr însemnat din problemele publicate vor fi evidențiați.

Adresa la care veți trimite problemele propuse precum și rezolvările este : **Gazeta Matematică, seria B, str. Academiei nr. 14 București, cu mențiunea „Pentru Preludiu".**

1. Numerele 144 și 169 sînt scrise în sistemul zecimal. Scrise într-un sistem de numerație cu baze necunoscute, ele sînt reprezentate respectiv prin numerele 169 și 144.

I. TĂTARU, *elev Craiova*

Să se afle aceste baze.

2. Să se arate că polinomul :

$$P(x) = (x+1)^{6m+1} + x^{3n+2}$$

este divizibil prin x^2+x+1 ; n, m fiind numere naturale.

N. PANTAZI, *elev Sebiș*

3. Să se demonstreze că :

$E = 1968^{1968} + 1966 \cdot 1967 \cdot 1968 - 1$ se devide cu 1967^2

I. STRICKER, *elev Orșova*

4. Se consideră n cercuri concentrice de raze r_1, r_2, $=2r_1$ $r_3=3r_1,\ldots, r_n = nr_1$. Să se arate că numărul maxim al cercurilor de diametru r^1 ce se pot înscrie în cercul de rază r_n, astfel ca toate aceste cercuri (cele înscrise și cele n cercuri date) să nu se intersecteze unul cu altul, nu este mai mare decît $[(n^2 - \ )\pi + 2 \ [b]$ reprezentînd partea întreagă a numărului b.

C. BĂLUȚĂ, *elev Filiași*

5. Într-un triunghi ascuțitunghi ABC se consideră punctele A_1, B_1, C_1 pe laturile respectiv BCm CA, AB și punctele de intersecție $D=(AA_1 ; BB_1)$, $E = (BB_1 ; CC_1)$, $F= (CC_1 ; AA_1)$

Să se arate că :

$$\frac{AB_1 \cdot CA_1 \cdot BC_1}{B_1C \cdot A_1B \cdot C_1A} = \frac{AD}{AF} \cdot \frac{BE}{BD} \cdot \frac{CF}{CE}$$

(Generalizarea problemei 7791 din G.M.B.)

FLORIN IVAȘCU, *elev Cîmpina*

6. Fie $h_1, h_2,\ldots, h_n$ distanțele de la centrul unui cerc la cele n laturi ale unui poligon convex oarecare înscris în el, iar p și S respectiv semiperimetrul și aria poligonului.

Să se demonstreze inegalitatea :

$$\frac{p}{n}(h_1 + h_2 + \cdots + h_n) > S$$

VLAD SERGIESCU, *elev București*

OAMENI PE CARE I-AM CUNOSCUT

VICTOR EFTIMIU DESPRE ALEXANDRU CAZABAN

Pe Al. Cazaban l-am cunoscut mai acum șaizeci de ani, la cafeneaua „Imperial" din Calea Victoriei și în cercul „Vieții literare și artistice" a lui Ilarie Chendi. Eram un admirator al său. Îi citisem romanul „Deștept băiat" și povestirile din cadrul naturii, povestiri pe care acest vînător pasionat le scria cu o artă sobră, cu o expresie caustică. Era evocator prin simplicitate, pitoresc prin potrivita orînduire a compoziției, mucalit, incisiv și totuși plin de o poezie autentică, despovărată de literatură, nudă, la un pas de reportaj, ceea ce-i dădea o forță și o valoare personală.

A trăit 94 de ani. Acum vreo cincizeci de ani, m-am dus să-l văd la Comana, unde se retrăsese să închidă ochii. I-am fost martor la cununia petrecută acum mai bine de o jumătate de veac. I-a murit soția, apoi fiica, măritată cu scriitorul M. Samarineanu, răposat și el de bună vreme. Îl întîlneam deseori în ultimii ani. L-am întîlnit mereu, de șaizeci de ani încoace, îl pomeneam mereu în amintirile mele și-i părea bine că nu era uitat. Era sănătos, plin de vervă, plin de viață, cu toate bețișugurile de care se plîngea.

Nu o dată mi-am exprimat regretul că acest evasi-centenar, care cunoscuse atîta lume, nu și-a scris amintirile. Colaborase cu I. L. Caragiale la „Moftul român", cu Toni Bacalbașa la „Moș Teacă" și la revistele lui George Ranetti și la numeroase cotidiene.

Copil fiind, l-a văzut pe Mihail Eminescu la teatrul „Copou" din Iași. Marele poet își trăia ultimii ani : era sărăcăcios îmbrăcat, purta un pardesiu lung, fără nasturi. O descriere mai amănuntită a acestei întîlniri ar fi fost un document prețios. Cazaban evocă și motivele absurde pe care le înșira controlorul teatrului, atunci cînd un spectator îl informase că omul pe care-l evacua din teatru era „domnul Eminescu".

Un boem literar dintre cei mai autentici a fost regretatul nostru coleg, despre care în albumul cu cincizeci de figuri contemporane, ilustrat de Iser Locusteanu, scria că nu știe dacă autorul lui „Deștept băiat" era un om rău de gură, cum li se părea unora sau că „este un spiritual pasionat, pe care glluma îl ispitește atît de mult încît pentru o vorbă de spirit, nu poate să cruțe nici chiar reputațiile bine statornicite ale prietenilor săi"

Eu am avut norocul să scap de săgețile lui Cazaban, care mi-a arătat totdeauna o statornică și afectuoasă prietenie. Ne legau prea multe amintiri. Ne lega pomenirea atîtor ființe dragi, care ne-au părăsit, una cîte una. Împreună cu Alexandru Cazaban, eram ultimii supravietuitori ai celor „cincizeci de contemporani", printre care figurau și martorii debuturilor noastre în literatură, scriitori astăzi clasici, pe care îi admiram și-i veneram.

Neuitate sînt serile cînd ne strîngeam în jurul lui Ilarie Chendi, bunul nostru prieten de la „Viața literară și artistică". Nu numai eu — un adolescent — dar și Alexandru Cazaban era tînăr.

Din cincizeci, am rămas numai eu. Cazaban m-a părăsit acum și el.

Sînt fericit că nu l-am neglijat nici în anii amurgului. Mă bucur să cred că el însuși a plecat cu încredințarea că nu i-am trădat niciodată prietenia, marea afecție pe care i-am purtat-o șaizeci de ani, din ziua depărtată cînd l-am asistat la cununie.

Desen de GEORGE GAVRILEANU

„PAGINI NOI"

de Octav Pancu-Iași

Se numește PAGINI NOI și este revista cercului literar „George Coșbuc" al elevilor liceului „E. Murgu" din Timișoara. Pe copertă citim: Anul I, nr. 1, prilej pentru noi de a începe prin a ura colectivului de redacție mult succes într-o muncă atît de pasionantă.

Ne bate însă gîndul să ne prefacem a nu cunoaște tradiționalul obicei impunînd celui care toastează la ocazii festive, un ton prin excelență festiv. Ni se pare că niște adevăruri diurne ar sluji mai mult decît niște fraze de circumstanță. De aceea ne-am permite să explicăm ce, înțelegem prin atît de vagul și prea genericul „succes".

Nerivnind la ipostaza de vînzător de castraveți grădinarului însuși, ne vom feri să solicităm elevilor editori ai acestei reviste ceea ce ne este limpede ca bună ziua că au din belșug : entuziasm, dragoste pentru publicația lor, dorința de a o ridica la un nivel artistic reprezentativ pentru un liceu de prestigiu, etc., etc. Experiența altor publicații asemănătoare ne acordă însă dreptul să-i invităm la perseverență — putem numi destule reviste școlărești al căror prim număr a fost în același timp și ultimul, ori, în cel mai bun caz penultimul — să-i facem aliații ideii că o atare publicație școlară — nu credem că exagerăm din cale-afară ! — este cîmpul cel mai fertil pentru neostenite căutări creatoare, tinerețea colaboratorilor ei neputînd fi niciodată o scu-

REVISTA REVISTELOR

ză, ci dimpotrivă, o garanție ca fiecare număr nou să reflecte un pas înainte, o poziție cîștigată și prefigurînd un salt apreciabil. De cînd lumea și mai ales... tiparul, numărul 1 al unei reviste se naște cel mai greu, asupra lui funcționează cea mai strașnică exigență. Pe urmă... Ei bine, o revistă a elevilor are incomparabilul avantaj de a putea socoti fiecare număr unul de debut. N-o grăbește nici contractul cu tipografia, nici promisiunea făcută cititorului de a-i ajunge în mînă la date riguros exacte. Ei nu-i este permis să apară decît după ce s-au consumat toate discuțiile pro și contra, după ce fiecare poezie, schiță, articol, simplă notă informativă au trecut prin toate furcile exigenței.

Ne bucură să constatăm că elevii liceului timișorean au privit cu toată seriozitatea publicația lor, că ea nu este rezultatul unui, de altfel firesc, deziderat juvenil, dificil de exprimat prin : „dacă au atîtea licee reviste, de ce n-am avea și noi una", ci rodul unei activități laborioase, stînd sub semnul bunului gust și, mai presus de orice, evidențiind faptul că revista s-a născut dintr-o necesitate : în liceul „E. Murgu" sînt destui elevi care au ceva interesant de comunicat colegilor lor și se străduiesc s-o facă lăudabil.

Ne-au atras astfel atenția poezia de sensibilă notație semnată de Eugen Apoca, cl. XI-a B, culegerile din folclor ale Feliciei Șelejan, cl. XI-a A, mișălosul glosar de cuvinte cu circulație în comuna Petroman, raionul Deta, alcătuit de Doina Silaghi, cl. XI-a A, eseul (deși nițeluș cam didactic) al Alexandrei Duracu, cl. X-a C, cu privire la „Arta narativă și descriptivă la primii noștri prozatori" și alte versuri, comentarii, recenzii. Ne îngăduim să sugerăm pe viitor o poștă a redacției plutind mai puțin în abstract și renunțînd la sfaturi care, în două-trei rînduri, telegrafice, emit pretenția de a ajuta un poet, fie el chiar începător. (De pildă, lui L. Blaga, cl. X-a C, autor al unei meșteșugite poezii i se recomandă să scrie „proză"). Prezența în comitetul de redacție a unor tovarăși profesori — cărora, aici, recenzentul le exprimă gratitudinea pentru tactul (și nu numai tactul) cu care și-au marcat participarea — este salutară.

PRELUDIU

Nr. 8

SUPLIMENT CULTURAL-ŞTIINŢIFIC AL „SCÎNTEII TINERETULUI" PENTRU ELEVI

Lecturile adolescenţei

acad. prof. **Emil Condurachi**

Primăvara vieţii, adolescenţa e desigur cea mai frumoasă parte a anilor noştri dar, din nefericire, şi cea mai scurtă. Nu numai scurtă, dar şi primejdioasă : cum îţi croieşti viaţa acum, aşa în fond vei trăi toţi ceilalţi ani de-a lungul întregii vieţi.

Tinereţea este entuziastă şi dornică să se afirme, uneori mai mult decît îi stă în puteri, dar totdeauna năzuind să se manifeste, să dea dovada suflului nou pe care îl provoacă fără ştirea sa seva cea tînără şi proaspătă. Are nevoie însă acest arbore tînăr de înţelegere, de îngrijire, are nevoie să-şi găsească un drum. Drumul acesta poate fi găsit dacă fiecare tînăr vrea *să se găsească* pe sine însuşi, vrea ca din tumultul anilor tineri să-şi croiască elementele personalităţii sale viitoare. Are şi cu ce să-şi croiască aceste elemente fundamentale pentru toţi anii care vor urma. In jurul său clocoteşte viaţa unui popor întreg. În jurul său se construieşte. E deajuns să vrea, e deajuns să-şi făurească o obişnuinţă de cultură pentru ca setea de lumină, de cultură, de înţelepciune în ultimă analiză să devină o parte organică a existenţei sale.

Spunea odată unul dintre cei mai înţelepţi oameni ai Grecici antice, Socrate : *„a cunoaşte binele înseamnă a şi face binele"*. E deajuns să-ţi fie sete de cultură şi setea poate fi „stinsă" astăzi mai bine ca niciodată : lectură, cît mai multă lectură.

Desigur, pentru această vîrstă plină de entuziasm şi puritate, va fi preferată o literatură a marilor energii, o literatură a eroilor, o literatură a îndrăzneţilor, dar şi o literatură a sentimentelor înalte, a duioşiei, desigur nu odată izvorînd şi din zvîcnelile dragostei de viaţă şi de oameni.

Personal am trăit o adolescenţă plină de iluzii, plină de dorinţe, în mare parte realizate. Mi-am astîmpărat setea curiozităţii firesti adolescentului, mi-am încălzit şi am suferit alături de eroii literaturii : am urmărit cu ochii aprinşi „Şoimii" lui Sadoveanu, am admirat pe „Cei 3 muşchetari" ai lui Al. Dumas, am tremurat pentru soarta nefericiţilor eroi ai lui Dikens, m-a uimit înţelepciunea celor „1001 de nopţi" ale lumii arabe şi atîtea altele.

Este o greşeală că spiritului curios şi întreprinzător al adolescenţilor i se oferă cel mai adesea în zilele noastre o literatură mai mult „cerebrală". Aventurile în Cosmos, maşinile extraordinare, eroi mai ingineri decît toţi inginerii. Desigur, acest capitol face parte din zilele vremurilor noastre şi nu poate fi neglijat. Se uită însă un lucru esenţial : adolescentul trăieşte o viaţă foarte complexă. El are nevoie, pentru a-şi satisface curiozitatea aceasta binefăcătoare, de eroi complecşi, care să răspundă şi curiozităţii „mecanice" dar şi tendinţelor firesti ale unui suflet tînăr ce înmugureşte parcă dintr-odată.

A-l lipsi de marile opere ale literaturii universale, de „eroii" care au „îndrăznit tot" pentru a face să triumfe adevărul şi dreptatea, a-l lipsi de poezia primelor sentimente de iubire, a-l lipsi de tot ceea ce a creat sufletul colectiv al unui popor — şi nu ne putem plînge că poporul român nu a creat multe perle ce-şi vor găsi întotdeauna căutare, de la Miorita lui Alecsandri, la „Scrisorile" lui Eminescu şi la „Cuvinte potrivite" ale maestrului Tudor Arghezi — înseamnă a sărăci, dacă nu o întreagă generaţie — în orice caz pe mulţi dintre cei care ar putea s-o reprezinte.

Astăzi, orice tînăr are la îndemîna lui, infinit mai multe posibilităţi decît în vremea adolescenţei noastre, alături de clasicii noştri, o literatură, nouă, plină de sensibilităţi — e deajuns să amintesc numele lui Labiş. Alături de operele literaturii universale, traduse într-un număr din ce în ce mai mare, se găsesc la îndemîna tuturor, creaţii literare ale vremurilor noastre din ţările cele mai apropiate sau îndepărtate. E deajuns numai să doreşti acest lucru. E deajuns să-ţi fie sete şi să ştii cu ce să stingi această sete. Aş vrea să nu fiu greşit înţeles. Mai întîi nu am subestimat şi nu subestimez celelalte forme de activitate necesare şi firesti tineretului : preocupările tehnice, sportul şi altele. Nu vreau pe de altă parte să se creadă că aceste lecturi din operele literare româneşti sau străine ar fi o „soluţie" de cheltuit cît mai agreabil timpul, deşi şi aceasta este o problemă interesantă. Vreau să subliniez înainte de toate faptul că setea de cultură sporeşte pe măsură ce vrei s-o stingi. Ea sporeşte capacitatea de înţelegere în cele mai variate domenii tocmai fiindcă sporeşte sensibilitatea omului tînăr. El va putea înţelege o seamă de lucruri pe care numai o pregătire foarte specializată, îngustă, nu i le poate oferi. Ea îl va face permeabil la tot ce înseamnă viaţa omenească a propriului popor şi a lumii întregi. Ea îi va crea necesităţi spirituale, fără de care orice efort cerebral poate deveni o cazană.

Numai înarmat cu o astfel de curiozitate, de sensibilitate, de înţelepciune, putem năzui la o viaţă mai amplă şi mai frumoasă. E ţelul suprem al socialismului, dar socialismul lucrează cu oameni pentru oameni şi „materialul" uman trebuie pregătit pentru a se realiza cu întreaga sa potenţă.

Altminteri e păcat, păcat de două ori : e păcat pentru fiecare individ în parte, care nu vrea să-şi îmbogăţească mintea şi trupul ; e păcat pentru categoria largă de tineri care au aceste potenţe, dar şi obligaţia morală să contribuie la realizarea unui climat şi a unui nivel potrivit cu exigenţele fiecărei generaţii şi fiecărui moment din istoria unui popor. Împotriva acelora care vor să rămînă săraci trebuie să luptăm pe orice cale, fiindcă sărăcia lor spirituală, înseamnă în egală măsură şi sărăcia altora.

Desen de GEORGE GAVRILEANU

500 DE POEZII

LA CONCURSUL PE TEMA „IARNA"

Ideea lansării unui concurs cu tema „Iarna" în paginile Preludiului s-a dovedit rodnică.

Deşi desfăşurat pe o perioadă scurtă de timp, concursul Preludiului a solicitat temeritatea a aproape 500 de scrisori, prilejuind constatarea pozitivă că există multă inclinaţie către poezie, că sînt mulţi elevi care încearcă să se apropie de creaţie, demonstrînd totodată că se citeşte multă poezie de către elevi, că sînt frecventate prin lectură marile personalităţi ale liricii naţionale şi universale.

Este firesc ca la primul contact cu creaţia să se simtă nevoia modelului, această perioadă trebuie însă depăşită — lectura fiind doar mijlocul de acumulare şi la care niciodată nu se poate renunţa. Poezia fiind necesitatea care ţine de vocaţie, şi nu în primul rînd de meşteşug, îşi pot spune poeţi numai acei care depăşindu-şi modelele, vin cu personalitatea lor, transfigurîndu-şi sentimentele şi uimirile.

De obicei se începe prin a iubi poezia şi nu propriile sentimente sau sentimentul în general. Şi acest concurs ne-a prilejuit bucuria publicării unor poezii cu universul lor propriu, cu iernile lor şi numai ale lor, încărcate de tensiune şi culoare.

Fără îndoială, mulţi dintre elevii care ne-au scris sînt foarte aproape de poezie, dar şi foarte mulţi au rămas la modelul de început al iernilor copilăriei fermecate de poeziile lui Coşbuc, Alecsandri, Topîrceanu, cu locul lor de cinste în poezia românească.

*

Regret că neorganizarea şi absenţa unei meditaţii mai profunde asupra lucrului nu fac posibilă publicarea în întregime a unor poezii cu reale virtuţi, comunicînd sensibilitate, originalitate :

— Mihăescu Beby — *Liceul Darabani.*

„Cerul din albastru se coboară în soare peste nesfîrşitul care peste zăpezi zboară. Se mişcă umbrele lupilor ca nişte duhuri seduse de căprioare pe întinsul care doare ca o elegie inedită..."

şi Corneliu Popel — *Liceul Darabani pe care l-am mai întîlnit în paginile Preludiului* „Undeva pe viscol de-atîta singurătate mor lumini certate de ger".

*

Cazacu Mirela — *Liceul nr. 1 — Giurgiu ;* Mioara Voinea *Liceul nr. 1 Giurgiu ;* Nicolae Dobre — *Liceul Agricol Brăila ;* Toană Marcel — *Timişoara ;* Ovidiu Verdeş — *Sibiu ;* N. Delasecaş — *Sebeş ;* Stoica Ion — *Liceul „Unirea" Braşov ;* Bănescu Luminiţa, — *Liceul Sînnicolaul Mare ;* Ropcea Marie Janne — *Liceul de muzică Bucureşti ;* Olteanu Gil — *Liceul mixt Olteni ;* Szabo Ludovic — *Liceul nr. 8 Timişoara ;* Nadiş Liviu — *Şcoala generală Chipie ;* Nicolae Georgescu — *Liceul nr. 2, Oraşul Gheorghe Gheorghiu - Dej ;* Constantin Nicuşan — *Liceul nr. 4 Tg. Mureş ;* Preda Gheorghe Ion — *Liceul „Nicolae Bălcescu" Rm. Vîlcea ;* *Dobrescu Nicolae* — Slobozia ; Giurgiu Constantin — *Liceul nr. 2 Reghin ;* Livia Bran — *Liceul Baia Mare ;* Sapcaru Consuela — *Liceul nr. 1 Dorohoi ;* Ichim Aurelian — *Liceul „Alexandru Vlahuţă",*

(Continuare în pag. a II-a)

VERA LUNGU

Concursul nostru cu tema „IARNA"

Struna albă

Zăpezile coboară din spații de baladă
scuturindu-și colbul de fulgi și de lumini
peste bolți sonore, cuibărite-n cetini
cu murmur enorm. Vîntul se înoadă
și se smulge din soborul lor
urlînd prin seve și ramuri.
Înmugură viscolul prin ramuri
iar sîmburele lui ascuns în zbor
de rafale peste codru fulgerat de soare,
plesnește.
Ecoul se revarsă peste-al pădurii altar
cu petale de singurătate și-n alba culoare
se stinge fulgerat în șoapte de vioară.
Gerul sună-n corzi de violină, stins
și mărită undele sonore ce-au aprins
ceru-nmiresmat cu volburi tari de seară —
cu tăcerea gravă răsfrintă-n zăpezi.
Codrul mai păstrează-n trup stropii de ecou
înlănțuiți de ramuri ca șerpii după soare
și veșnic îi cerne peste grămezi
de erori albe în cale. Tainică chemare
urcă-n slavă aripi de zăpezi curate
și pulsează-n riuri subt armuri de gheață
ca o vrajă odrăslită-n zare.
Și plin de lumina crăpată
pe creanga unei zăpezi, într-o vîrstă tîrzie,
mă simt o coardă întinsă din cer, aurie
vibrînd spre ea pe o geană de fată.

Fantezie de iarnă

O dată pe an, copiii de carton
se smulg din teascurile abecedarelor,
fac baie lîngă țărmuri de neon
și cresc în imposibilul zilelor.

Bătuți în iluzii de vînturi
traversează umbra străzilor subțire,
adorm în frica altor pămînturi
cu aerul din tîmplă boltit în amintire.

Se trezesc îmbătriniți de ploi
cu singurătatea din ei frîntă
pe-o muchie de caldarîm
într-o mînă murdărită de noroi,

Și-apoi se furișează în vitrină
prin nebunia fiecărui claxon.

Măturătorii rănesc pașii
de-antoarselea, ai copiilor de carton.

GEORGE GAVRILEANU
elev — Gura Humorului

Mituri de iarnă

E vremea ca noaptea să intre-n pămînt
cu rădăcinile goale de-atîta abis
iar luna să-și secere voalul de mireasă
pe inima fetelor cu nunta în vis.

Și nu întîmplător tainele iernii
se coc în părul bunicii cu iz de pastel
cînd oamenii măsoară cu sărutul
timpul înfrunzit într-un inel.

Dar mai e vreme de un mit, bunăoară,
să-l cîntăm în ceacănul zilei rotund
cu privire la stelele rău dezbrăcate
care dorm friguros în afund.

Să șoptim și despre iarna desculță
căreia viforul îi fluieră-n dinți
cînd mă doare zăpada căruntă
și suflă un vînt din părinți.

Fulgii ne dezvelesc oasele crude
ca niște lespezi eterne de cer
troienind cortegiul cocorilor
pe umerii mării cu ochi de mister.

Mitul rîde chiar de fața pădurii
ce-n iarnă strînge cioburi de lună
să-mi limpezească pruncia
într-un sîmbure gol de alună.

Toarcem plugușorul după aceea
la picioarele mult înzăpezitei Dochii
urcîndu-i pletele pe căciula casei
și înfoindu-i gerul printre rochii.

Apoi zboară iarna din memorii
cu miturile ei tocite de drum
ducînd cu ea sub trupul copt al verii
gustul orb de tăcere și fum.

GABRIEL FELICIANU
elev, clasa a X-a — Bălcești

Trece prin iarnă

Au venit ape purtătoare de dor,
Și păsări sub pleoapa închisă-a pădurii,
Și-au plecat cu aripi de cetini în zbor
Ca zîmbetu-mi timid din colțul gurii.

Au venit îndrăgostiți de lună cerbii,
Și-au spart oglinda străvezie a apei
Și speriați cu coarnele-au lovit
și-nfricoșați în țărmuri cu neliniști...
Credeți-mă,
eu i-am văzut într-un tîrziu.

De iarnă

Tu trebuia să fi știut de mult,
c-acum tîrziu nimic nu mă desparte,
de țărmul așteptat, că vei rămîne,
în cîntece uitată mai departe,
și-n brațele pădurii adormită.

Lumina în cascadele-i sonore,
ne va primi înveșmîntați în cîntec
și-n liniștea atîtor largi întinderi,
de vînturi răscolite-n ceasul nopții,
și-a așteptării noastre. Poate,
e doar un gest știut al revenirii,
din nou în preajma aceloraşi surîsuri,
aici între zăpezi șovăitoare.

VALENTIN TUDOSE
clasa al XI-a, Liceul „Ștefan cel Mare" — Suceava

Viziune

În ore de secunde egale,
Horele de țurțuri sînt cîntec în așteptare;
Ler-împărat se naște de mii și mii de ori,
Și Orfeu :
Iubito, pe scara sufletului meu
A frămîntare,
Tu urci sau cobori ?
Timpul se grămădește
Mult, greu
Pe lunci
Iubit-o, pe scara sufletului meu
Tu cobori, sau urci ?

★

Zăpada este necesară.
Chiar dacă temperatura-i nepoliticoasă
Crapă pielea diafană a semințelor
Coaja arborilor
Și prinde obrajii în clește,
Zăpada este necesară.
Armata foilor verzi
Învinge numai
Sub cumpăna ei :
Zăpada este necesară.

ION F. OIȘTE
elev, clasa a XI-a — Oltenița

500 DE POEZII

(Urmare din pag. 1)

Rm. Sărat ; Bădiță Ion — *Liceul Novaci ;* Stoica Constantin — *Liceul Măxineni ;* Stîngociu Silvian — *Școala generală Sintămărie ;* Cărtuța *Adriana* — Școala generală de *8 ani Curtea de Argeș — au versuri promițătoare sub raportul sentimentului, fără originalitate însă. Pilpîie imagini calde, cu bucuria descoperirilor, comunicînd sensibilități delicate. Existînd năzuința de autoexprimare, nu se simte totuși nevoia metaforizării singura piamăditoare a sunetului incantatoriu. Le sînt necesare mai multă interiorizare, lecturi foarte variate, rigoare și atenție în compoziție și limbaj.*

★

O anume siguranță în versificație pe care au dobîndit-o, siguranță care-i oprește în planul modest al neputinței de a se desprinde de model (Coșbuc, Topîrceanu, Alecsandri — după preferințe personale), siguranță care ignoră că o cunoaștere a disciplinei prozodice și supunerii ei totale, duce la jenantul sentiment al copiei, aproape dincolo de detectarea unor vagi influențe. Prima măsură este autocontrolul, apoi exercițiul și lecturile foarte variate și susținute : Burtea Vasile — *Liceul „Ștefan cel Mare", Rm. Sărat ;* Gavrilă Ion — *Școala generală comuna Piua Petrei ;* Gangaș H. Maria Elena — *Liceul Balș ;* Dobiță Ștefan — *Liceul Belcești ;* Gîtan Silvia — *Craiova;* Mereuță Liliana — *Liceul Murgeni,* Ion Brețcanu — *Liceul Pucioasa ;* Lăcătușu Maria — *Liceul nr. 2 Lugoj ;* Bănică D. Ștefan — *Liceul Bolintin Vale ;* Pogor Antuza Mioara — *Liceul nr. 1 Vlădeni ;* Pănescu Silvia — *Școala generala din comuna Șimian ;* Antoniu Ion — *Școala generală din Brătulești;* Boțoacă Mariana — Cluj; Vasile Barna — *Școala generala din Maieru ;* Leordeanu Alex. — *Liceul nr. 1 Vișeul de Sus ;* Hacman Mihai — *Liceul „Ion Creangă" București ;* David Cornelia — *Liceul „Aurel Vlaicu" București ;* Roșu V. Ștefan — *Liceul nr. 2 Suceava ;* Bujorean Corneliu — *Liceul din Ilia ;* Nicolae Dobre — *Liceul agricol Brăila ;* Ivan Ion — *Buhuși ;* Balaș Petru — *Liceul pedagogic Oradea ;* Gavrilă Angela — *Liceul din Titu ;* Iosif Poplicean — *Școala generală Gozoc ;* Balău Ștefan — *Bacău ;* Nicolae Constantin *comuna Dridu;* Călin Crăița — *comuna Piatra ;* Velțănescu Mihai — *Școala generală nr. 181 București ;* Stamatescu Carmen Gilda — *Liceul nr. 40 București ;* Crețescu P. Constantin — *Tr. Severin ;* Robitu V. Răducanu — *Grupul școlar chimie Brăila ;* Coman Constanța — *Liceul „Alex. I. Cuza" Focșani ;* Ciocîrlan Giurgea — *Liceul Vidra ;* Bocai Maria — *comuna Brețcu ;* Bradovinschi Mariana — *Liceul „Gh .Lazăr" Sibiu ;* Vlașa Ioan — *Liceul nr. 1 Reghin,* Dobre Mariana — *Liceul nr. 6 Ploiești ;* Mihăiescu Nicu — *Rm. Sărat ;* Porumbiu Mihai — *Plopeni ;* Nicu Stanciu — *Școala tehnică petrol — Ploiești ;* Panait Ionel — *Liceul militar „Ștefan cel Mare" Cîmpulung Moldovenesc ;* Petean Mircea — *Școala generală din Juc ;* Vasile Mihai — *Liceul nr. 6 Ploiești ;* Sălăvăstru Alex. — *Liceul nr. 2 Tecuci ;* Tuceac Rodica — *Liceul din Moldovița :* Milos Gabriela — *Liceul „Nicolae Bălcescu" — Brăila ;* Ciorbea Ion — *Școala profesională petrol Tg. Cărbunești.*

Versuri de început de versificație, neconcludente, în planul exercițiului simplu și foarte modest, absența lecturilor fiind evidentă, uneori și necunoașterea regulilor elementare de gramatică, neatingînd nivelul unei discuții critice trimit :

Roman Gh. Ion — *comuna Slovănești ;* Pencu Victor — *Tr. Severin ;* Grom Fănel — *Școala medie Făurei ;* Vlanovschi Voicu — *comuna Zloști ;* Apostu Elena — *Școala generală din comuna Sascut ;* Buștean Elena — *Șc. M. Mat. constr. Turda ;* Șuhanea Dorina — *Liceul pedagogic Oradea ;* Silaghi Bujor — *Liceul teoretic Marghita ;* Radu Turla — *comuna Tinca ;* Mihalca *Ioan — Timișoara ;* Neagu Z. Gh. — *Școala profesională agricolă Pogoanele ;* Cernescu Ioan — *Liceul nr. 1 Rădăuți ;* Cristea Ion — *Școala generală comuna Ghermănești ;* Popescu Georgeta — *Școala medie nr. 37 București ;* Ioana Eugenia — *Liceul pedagogic Sighetu Marmației ;* Moldovan Vasile

Concursul nostru cu tema „IARNA"

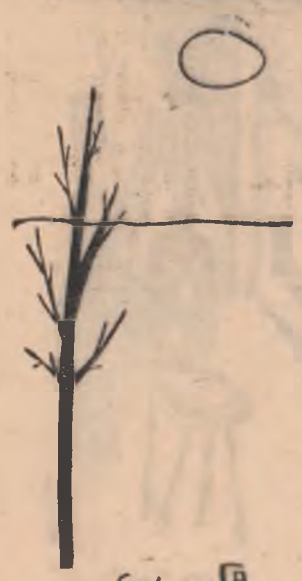

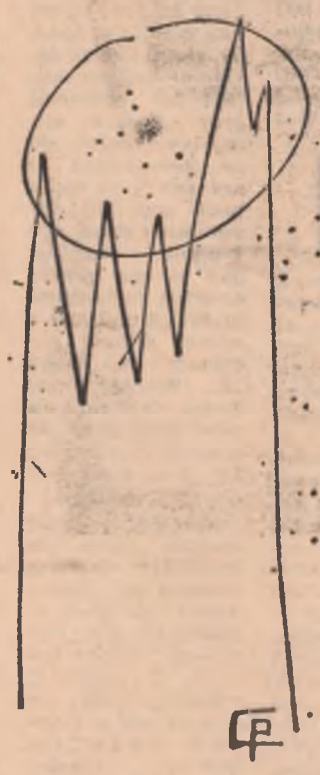

Desene de CRISTIAN POP
elev — Baia Mare

Iarna

Stăpînă
coborai în cărucioarele cenușii ale norilor.
Ți-ai scuturat nostalgia o săptămînă,
te-ai pieptănat cu țesalele știrbe ale ciorilor.

Acum purifică-ne ca o muzică ruptă,
rupe-te-n fărîme și șterge-ne de praf
spală rugina și zidește tencuiala ruptă,
mișcă-te ca un prim și ultim Falstaff.

Vino dintre grăunțele cenușii ale stelelor
și lasă urme de dinți în aer.
Simplă și albă,
îmbracă-te în anotimpul tău și vină!

SABINA ANGELESCU
clasa a XI-a, Liceul nr. 15, București

Iarnă dacică

Vezi, zăpezii îi tremură glasul
sub secera suplă a lunii,
cînd noi ne lipim urechea de lut
și-l găsim plin de blesteme și cîntece,
sau cînd sărutăm brazii cu trup amorțit
și glasuri se înalță prin ei din străfunduri.

Izvorul acesta sare din pieptul pămîntului
și apa miroase a sînge rece de dac.
O, nu-l ocoliți din drum, prieteni,
e cea mai albastră din ape!

Crește un brad plin de voci din pămînt
și-mi scutur ochii de frunze pe lume
cu inimi ce ard în vîrtejuri sălbatice.
Și cerul s-aprinde și vîntură flăcări
și săgețile dacilor vin, vin să le stingă.

VICTOR TEIȘANU
clasa a X-a C, Liceul din Darabani, regiunea Suceava

Vis de iarnă

Scutura cerul pudră, din belșug
acoperind pămîntul pe obraji,
miraculoasă cheie, strașnic meșteșug
în liniștea pădurilor de brazi.

Trasă de cai, doar sania despica
prin uriași nămeți atîtea pîrtii noi
și-mi erau țurțurii din barbă ca
o iarbă albă, crescută pentru oi.

Pe verticalul somn visam cum eu ajung
la legendarul han, în clipa cînd
cu turnurile deșirate lung
fuma văzduhul rece renăscînd.

Acolo beam țuică, în căni de lut,
alături cu haiducii, uitînd
chiar și de timpul care curge slut
și ne scufundă-n scoarța unui gînd.

Mîncam din cerbii fripți în foc
pînă la venirea unui miez de noapte
și pîini, cît roata carului coapte,
eu trebuia să cînt balade și să joc.

Și m-ar fi durat visul încă mult
dacă la geam, cu ascuțimi de spadă,
nu mi-ar fi bătut ca să-i ascult
porunca lui chiar omul de zăpadă...

Trasă de cai, doar sania despica
prin uriași nămeți atîtea pîrtii noi
și-mi erau țurțurii din barbă ca
o iarbă albă, crescută pentru oi.

NICOLAE NEAGU
clasa a XI-a — Ploiești

Dominantă în alb

Intrăm in mirajul acesta alb
prelungind drumul fulgilor
și prin sufletele noastre.
Parcă am fi la o frumoasă aniversare,
și cărările noastre se știu atît de bine!
E vremea cînd ne putem ghici
interiorul palmelor
îmbrățișate rece pe dinăuntru.
Sîntem mai adinci, mai necunoscuți,
ochii sînt mai albaștri
aerul ia forma răsuflărilor,
zăpada ia forma tălpilor,
astfel că peste tot sînt piedestaluri
care au găzduit statui mișcătoare.
Mereu zăpada cîntă în alb
îmbătată de ea însăși...

Începutul

Fulgii — seminte bătrîne albite
de-o așteptare de trei anotimpuri
seamănă iarna
Pădurile au rămas niște coarne
de cerbi surprinși
într-o goană năprasnică,
impotmoliți în propriile lor frunze.
Stelele îngreuiate
trec în dihănii
apoi cad în urma lor
constelații de urme.

RADU CĂJVĂNEANU
elev — Botoșani

Zăpada

Zăpada
e numai oglinda în care orașul
revede pacea
nopților albe, dezbrăcate de ger.
Zăpada
e numai oglinda în care orașul
și moale de sălbăticiune
sub care, suspendat,
orașul,
sub aerul carbonizat de întuneric
se-nchide-n baladă

Ninge

Luna,
ucisă de albastru, se prefăcu
țăndări albe
cernute de norii
cu ugere pline,
ca niciodată orașul
atîta pace îmbracă,
palmele moi ale zorilor
mîngîie coșuri de fum
printre care nopțile
tăcute își cern
fiece vîrstă.
...Numai copiii nu știu
carnea lunii că doare
și poate de aceea rîd
cînd pașii lor o sărută.

STAN MUNTEANU
clasa a X-a G, Liceul nr. 5 — Galați

Tu însă vei fi...

Tu însă vei fi un cerc luminos,
Eu, aprigă strigare către stele.
Tu vei fi clipa arsa pe sărut,
Eu, geana munților, chemare;
Tu vei fi susur sigur de izvor,
Eu, noaptea răstignită în triunghi;
Tu vei fi foamea florilor ce mor,
Eu, parfumatul spasm încremenit;
Tu vei fi părul fluturînd în vînt,
Eu, cîntecul rătăcitor pe ape;
Tu vei fi vinul negru, sîngele arzînd,
Eu, ciuta care vine să se-adape,
Tu vei fi ochiul veșnic călător,
Eu, minunata și străvechea arcă;
Vei fi pescarul, care-n nopți de dor,
Năvodul plin de aur poartă

ROMAN D. TOMA
elev — Sibiu

LUCRĂRI PREMIATE:

GEORGE GAVRILEANU
PREMIUL I
pentru poeziile „Struna albă" și „Fantezie de iarnă"

VICTOR TEIȘANU
PREMIUL II
pentru poezia „Iarnă dacică"

GABRIEL FELICIANU
PREMIUL III
pentru poezia „Mituri de iarnă"

SABINA ANGELESCU
MENȚIUNE
pentru poezia „Iarna"

GEORGE GAVRILEANU

VICTOR TEIȘANU

SABINA ANGELESCU

RADU CĂJVĂNEANU

ION F. OIȘTE

— *comuna Socteriu*; Coman C. Mihai — *comuna Budeasa*; Mihăilă Ion — *Văleni de Munte*; Mariana Jecu — *Liceul pedagogic Iași*; Cojocaru Dumitru — *Liceul Săveni*; Onofrei Gh. — *Liceul Militar „Ștefan cel Mare" Cîmpulung Moldovenesc*; Colesnic Alexandrina — *Liceul Slobozia*; Valentin Muhas — *Școala generala Lunca*; Ciobanu Ion — *Liceul Bălcești*; Popescu V. Nicolae — *Școala de mecanici constructori drumuri forestiere Rm. Vîlcea*; Arhip Ștefan — *Liceul Moinești*; Olteanu I. Cornelia — *Liceul Făurei*; Ileana Bistrițeanu — *Bacău*; Cotoară Ștefan — *comuna Mogoș*; Chiș Paulina — *Școala generală Giurtelec*; Bora Lenuț — *Școala profesională de mecanici agricoli Beclean pe Someș*; Onofrei Ștefan — *Școala profesională auto Tîrgoviște*; Popescu Valeria — *Școala generală nr. 39 București*; Floarea C. Venera — *Liceul „Vasile Roaită" Rm. Vîlcea*; Comșa Petru — *Liceul „Iacob Mureșanu" Blaj*; Eromanga V. Ciupercă — *Liceul nr. 6 Iași*; Voicu P. Vasile — *Școala generală Cîmpeni*; Sirus Ana — *Capatineni*; Tașcă Gabriela — *Liceul „N. Bălcescu" București*; Iosif Ion — *Brașov*; Avram Gr. Nicolae — *Grupul școlar C.S.G. — Galați*; Mihai Dimitru — *Tecuci*; Leuștean D. Dumitru — *Liceul Novaci*; Curălea N. Vasilica — *Liceul mixt Tg. Cărbunești*.

•

Unii dintre elevi au primit răspunsul prin poștă, iar alții nu l-au mai primit și pe aceștia îi rugăm să mediteze profund, pentru că în majoritate intră în cele două grupe discutate, ale influențelor aproape copleșitoare și exercițiului neconcludent. Tradiția poeziei românești obligă pe fiecare dintre cei care scrieți versuri să încercați să vă ridicați la nivelul ei, chiar dacă majoritatea veți fi în viitor doar cititori pasionați și cunoscători de poezie. Vă rugăm să ne trimiteți versuri după o selecție pe care să o aibă neapărat criteriul comparației.

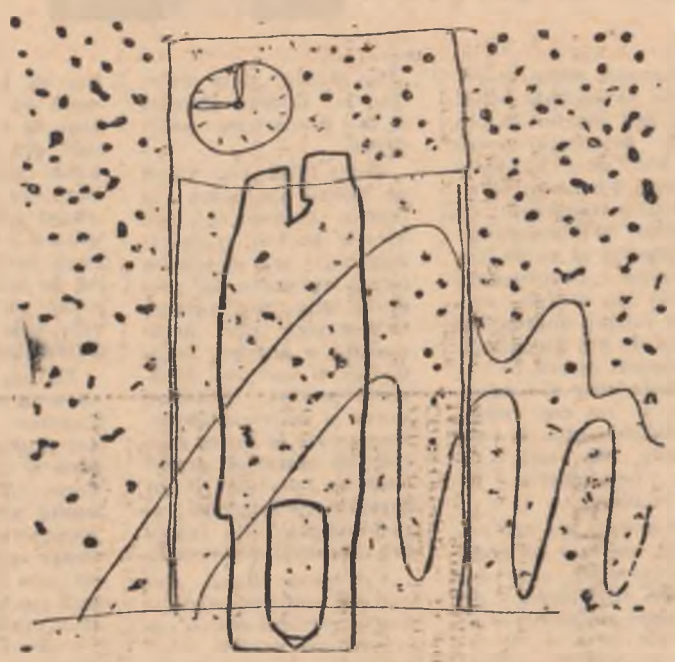

„Idila de iarnă" de GEORGE GAVRILEANU

● Ştiri interviuri reporta je ● Ştiri interviuri repo rtaje ● Şt ZILNIC iri inte rviuri re portaje ● Ştiri interviuri reporta je ● Ştiri interviuri repo

INFORMAŢII

SPORT

● „SĂPTĂMÎNA PREOLIMPICĂ"

Pe pîrtiile din apropiere de Chamrousse au început întrecerile de schi alpin din cadrul „Săptămînii preolimpice". Proba de slalom special femei s-a încheiat cu victoria sportivei franceze Florence Steurer, care a realizat în cele două manşe timpul de 1'43"11/100. Pe locurile următoare s-au clasat Annie Famose, Cristine Beranger (ambele Franţa), Giustina Demetz (Italia), Gina Hawthorn (Anglia), Nina Merkulova (U.R.S.S.) etc. În proba de slalom special bărbaţi urmează să ia startul şi concurenţii români Cornel Tăbăraş şi Dorin Munteanu.

● FOTBAL — SPORTUL NR. 1

Ziarul londonez „Daily Mail", unul din ziarele cu cel mai mare tiraj din Anglia, a efectuat o anchetă în rîndul cititorilor săi cu privire la sportul preferat. Aşa cum era de aşteptat, marea majoritate a răspunsurilor au indicat fotbalul drept sportul numărul unu. Iată şi configuraţia clasamentului întocmit pe baza respectivului sondaj: pe primul loc se află fotbalul cu 55,5 la sută, urmat în ordine de box cu 37,1 la sută, atletism 29,8 la sută şi tenis cu 28,9 la sută.

● VOR FI OMOLOGATE RECORDURILE MONDIALE DE LA J. O. DIN MEXIC ?

La Copenhaga, cu prilejul lucrărilor Comitetului Executiv al Comitetului Internaţional Olimpic (C.I.O.) Avery Brundage, preşedintele C.I.O. a participat la o conferinţă de presă în cadrul căreia a răspuns unor întrebări privitoare la viitoarele Jocuri Olimpice din Mexic.

Preşedintele C.I.O. a declarat că nu este de acord cu propunerile conform cărora eventualele recorduri mondiale stabilite la J. O. din Mexic nu vor fi omologate de federaţiile internaţionale, datorită condiţiilor speciale de altitudine şi climă în care vor fi stabilite. „Cred — a spus Avery Brundage — că ele vor fi omologate, deoarece locurile de desfăşurare ale diverselor întreceri au fost aprobate de federaţii internaţionale".

● Echipele de fotbal (juniori) ale R. F. a Germaniei şi Angliei, au terminat nedecis: 1—1 în meciul disputat la Lohberg. Au marcat Wendland pentru gazde şi Royle pentru oaspeţi.

● La Bratislava a avut loc tragerea la sorţi a semifinalelor „Cupei campionilor europeni" la handbal feminin. Echipa Universitatea Timişoara va întîlni formaţia sovietică Jalgiris Kaunas, iar echipa Bohemians Praga va juca cu S.K. Leipzig.

Ultimele controale şi finisări la tractoarele trecute prin ... filtrul atelierului de reparaţii. Cele 151 tractoare ale S.M.T. „1 Mai" Brăila într-un ultim popas în curtea staţiunii înaintea plecării la brigăzile permanentizate la cooperativele agricole *Foto: AGERPRES*

A TREIA DIMENSIUNE A UZINEI

Sentimentul pe care-l încerci cînd te apropii de marea uzină craioveană „Electroputere", este acela că te găseşti într-un vast şantier de construcţii.

Căutăm să vedem „noutăţile" uzinei.

— Dacă intri în hala unde se fabrică locomotive Diesel electrice de 2 100 CP (numărul a ajuns la 120 pe an), — ne spune inginerul Nicolae Niţă, directorul tehnic — vei vedea în plus noua locomotivă electrică de 6 580 CP intrată în producţia de serie.

— Ce aduce nou, faţă de Diesel, această întreită forţă pe roţi.

— Construcţia ei a fost impusă de dezvoltarea tot mai intensă în ţara noastră a traficului feroviar. Comparată cu L.D.E. de 2 100 CP, noua locomotivă electrică are nu numai o capacitate de tracţiune mai mare dar şi o eficienţă economică mai ridicată. Preţul de cost, pe unitatea de putere e mult mai mică, în timp ce puterea e mult mai mare. Apoi, într-o uzină ca „Electroputere" nouă e prezent la tot pasul. De plidă, gigantul autotransformator de 200 MVA care se află deja la cea de a 10-a „copie" Hidrocentrala de pe Argeş a primit de la Electroputere 4 unităţi, de cîte 40 MVA Noua fabrică a produs în anul trecut primele aparataje pentru linii şi staţii de înaltă tensiune, de la 6 kV la 220 kV.

Cînd am ajuns la capitolul „perspective" interlocutorul meu a zîmbit:

— Uzina noastră creşte! Aţi văzut desigur, la intrare, noile hale. În 1967 ea intra în funcţie secţia de ansamble sudate; va fi dezvoltată mult fabrica de locomotive şi maşini electrice şi asta încă nu-i totul... În construcţie sînt obiective şi mai mari...

Am pus punct aici dialogului nostru şi am coborît în marea hală unde se construiesc locomotivele Diesel electrice. Printre cele douăsprezece bine cunoscute uzine pe roţi, aflate în diferite faze de lucru, atrăgea atenţia una cu mult mai mare locomotiva electrică de 6 580 CP. Cine a călătorit o singură dată în cabina unui Diesel electric de 2 100 CP a avut cu siguranţă senzaţia că, acolo în carcasa ei de oţel, e zăgăzuit ropotul unei imense forţe. Cum va fi în cea de 6 580 CP?...

În primele probe pe drumul de fier, cea de 2 100 CP e pusă să parcurgă anumite căi grele şi înclinate, cu un tren lung de 70—80 de vagoane. Să se imagineze o maşină de trei ori mai puternică.

Cinci dintre aceşti coloşi metalici, acţionaţi de forţă echivalentă cu a unei uzine îşi vor lua drumul pe şine, anul acesta. Constructorii îmbrăcau prototipul într-o haină gri-sobru.

În hala fabricii de maşini rotative stau de vorbă cu un purtător al insignei de fruntaş în întrecerea socialistă. Îl cheamă Nicolae Băbălău. Are 21 ani.

— Pentru ce ai fost declarat fruntaş, îl întreb.

— Pentru că muncesc...

— Toată lumea munceşte, şi-i arăt hala imensă dominată de mişcarea muncii.

Maistrul său, prezent la discuţie mă înţelege şi adaugă în şoaptă că e un om care intuieşte totul, exact, adică gîndeşte tehnic. „I-am dat o lucrare... Pregăteşte totul temeinic — de la scule pînă la maşina la care lucrează. Este elev în clasa a XI-a la seral. Cartea, învăţătura, i-a deschis şi mai mult orizontul. Pentru el timpul nu se dilată niciodată, ci se comprimă. Face în 8 ore cît alţii fac în zece. Şi nu e singurul"...

Am senzaţia şi nu întîmplător, că mă găsesc, poate, în faţa unui viitor inginer.

Tînărul cu care stătusem de vorbă mai înainte, lîngă noua locomotivă electrică, inginerul Constantin Cîrstică a parcurs exact acelaşi drum de la şcoala uzinei la politehnică. Îi place munca de execuţie, de conducere a execuţiei, cum o numeşte el, dar simte o mai mare atracţie către proiectare. Trăieşte o „nemulţumire". E o „nemulţumire" pe care vrea s-o compenseze oricum. Chiar dacă îşi va rezerva din timpul său liber pentru a efectua munca de proiectare. Tehnica începe de aici şi el vrea să fie pe prima linie.

Cuvîntul acesta mi-a declanşat deodată imaginea celei de a treia dimensiuni a uzinei.

N. D. CARPEN

Societatea cehoslovacă de chimie de pe lîngă Academia cehoslovacă de ştiinţe, cu prilejul sărbătoririi a 100 de ani de activitate, a ales membru de onoare pe acad. Constantin Neniţescu, şi i-a conferit medalia „Hanuş". Societatea cehoslovacă de medicină „J E. Purkjne" a acordat titlul de membru de onoare pentru merite deosebite în activitatea medicală, academicianului Constantin Iliescu şi prof. dr. Alfred Rusescu.

În cadrul unei întîlniri prieteneşti, care a avut loc vineri la ambasada Republicii Socialiste Cehoslovace din Bucureşti, ambasadorul Cestmir Cisar a înmînat oamenilor de ştiinţă români, medaliile şi titlurile conferite.

Erau prezenţi oameni de ştiinţă şi funcţionari superiori din Ministerul Afacerilor Externe.

(Agerpres)

PITEŞTI (de la corespondentul nostru)

Frumoasa staţiune de pe Valea Oltului — Olăneşti — se pregăteşte încă de pe acum pentru sezonul de vară. În două din vilele staţiunii se va introduce încălzirea centrală, iar vila 15 îşi va mări capacitatea de cazare cu încă 200 de paturi. Se fac, de asemenea, pregătiri pentru alimentarea staţiunii cu apă potabilă din rîul Olăneşti. Toate vilele vor fi dotate cu mobilier nou pentru care au fost alocate fonduri în valoare de peste 2 milioane lei. Petrecerea plăcută a concediului de odihnă din vară se iveşte astfel ispititoare încă din iarnă.

Mărţişoare — vestitoarele primăverii

STILUL DE MUNCĂ AL STUDENŢIEI

(Urmare din pag. I)

risipit timpul, concepţia că vor realiza totul în zilele dintre examene i-a pus în faţa unui eşec parţial — nota 5. În sesiune şi-au însuşit cît de cît partea teoretică, n-au mai avut însă vreme şi pentru aprofundarea ei prin rezolvarea — absolut necesară — a unui număr mare de exerciţii şi probleme.

Rezumînd, putem afirma deci că oricît de mult diferă viaţa studentului de aceea de elev, o veche deprindere trebuie să continue **deprinderea de a învăţa zilnic.** Ca şi cum a doua zi ar avea loc examinarea. Pentru că efectiv, peste cîţiva ani, zilnic, va avea loc examinarea viitorului specialist de către un profesor exigent şi omniprezent: producţia, viaţa. Acest adevăr esenţial le-a fost transmis de la început şi permanent, cu insistenţă, proaspeţilor studenţi. Cei mai mulţi şi l-au însuşit ca pe un bun propriu. Unii însă, nu. Pentru ei concluziile de după sesiune sînt amare.

S-ar putea spune că, debutînd în studenţie, cei din anul I au trecut printr-un adevărat „şoc psihologic". Formele de pregătire specific universitare le-au pretins de la început însuşirea unor noi metode de muncă.

— Depăşirea etapei de acomodare ne-a fost înlesnită prin alăturarea — la efortul personal al fiecăruia — unor activităţi iniţiate de organizaţia U.T.C. şi asociaţie — mărturiseşte **Nastasia Burlui.** Asemenea acţiuni au început de fapt odată cu deschiderea anului universitar. Ni s-a făcut o caldă primire colegială. După balul bobocilor, pentru a învăţa... cum să învăţăm, am fost invitaţi la întîlniri cu profesori de prestigiu. Aceştia ne-au vorbit despre cerinţele studenţiei, ne-au prezentat istoricul facultăţii, profilul său, specificul fiecărei discipline studiate au subliniat importanţa primordială a studiului individual metodic organizat. Apoi, în grupe, în an am avut ca oaspeţi colegi din anii superiori, care ne-au împărtăşit secretele unui bun mod de organizare a studiului şi a timpului liber.

Firesc, pe baza analizei rezultatelor primei sesiuni de examene asemenea acţiuni trebuie continuate, în primul rînd pentru acei studenţi care, prin calificativele slabe, n-au făcut dovada însuşirii celui mai potrivit stil de lucru. De aceea, analizele profesionale ce vor avea loc în zilele următoare, descifrînd pentru fiecare student în parte cauzele rămînerii în urmă, nu numai în atitudinile lipsite de răspundere faţă de învăţătură ci şi în modul defectuos de a studia, trebuie să ofere şi soluţii; evident aceasta se poate realiza prin prezenţa cadrelor didactice, a studenţilor fruntaşi din anii superiori.

— Continuarea şi în semestrul II a unor asemenea întîlniri cu cadre didactice şi studenţi din anii mari — este de părere **Pop Simion** — va constitui pentru noi toţi un ajutor apropiat, diferenţiat şi concret în rezolvarea justă a acelor probleme personale pe care noua calitate de independenţă le-a generat. Le văd necesare în primul rînd pentru a ne ajuta să stabilim un echilibru util între timpul de studiu şi timpul liber, să găsim cea mai potrivită orientare în petrecerea timpului liber.

— Pentru noi, cei de la Facultatea de electrotehnică din Craiova, întîlniri cu studenţi din anii mari n-au fost organizate — intervine **Eugen Iordache.** Alcătuim deocamdată, singurul an de studii al facultăţii. Dar, consider posibilă organizarea unor întîlniri cu studenţi ai facultăţilor de acelaşi profil din celelalte centre universitare, aflaţi în practica de diplomă la Uzinele „Electroputere".

Aşadar, „cura şocului universitar" nu s-a încheiat odată cu semestrul I, pentru că nu se poate spune că de-a lungul acestei perioade s-a ajuns la înţelegerea de către toţi cei din anul I a implicaţiilor calităţii de student, a răspunderii şi frumuseţii acesteia. Pentru studenţii care nu au încă o viziune exactă asupra profilului şi cerinţelor profesiunii, asupra metodelor eficace de pregătire, se impune în continuare necesitatea clarificărilor. **Acţiunile întreprinse de organizaţiile de tineret în colaborare cu conducerile facultăţilor în rîndul studenţilor din anul I trebuie continuate pe baza analizării concrete a situaţiei existente. De asemenea, considerăm a fi specifice în această etapă preocupările pentru organizarea unor acţiuni care să închege colectivele şi să folosească opinia acestora în activitatea educativă. Desigur, şi în acest sens este majoră însemnătatea organizării exemplare de către comitetele U.T.C. şi asociaţii a unor excursii, vizite, simpozioane, discuţii colegiale pe teme de interes comun.**

Popas în gară

(Urmare din pag. I)

Există, deci implicit şi în această zonă atît de familiară nouă o etică şi o estetică a pasagerului pe peroanele sale sau în vagoanele venite sau plecate de la malurile sale pavate cu mozaic. Dacă nevoia ne aduce la peron, sau excursia de agrement, o gară oferă forfota cu care oraşul se poate mîndri numai în pieţile sale. Lume de tot felul, acel du-te vino continuu creează o plastică dinamică, tonetele sale mai mult sau mai puţin ambulante, chioşcul său cu flori (de mai multă vreme aflat în renovare), bufetele sale şi restaurantul (unde încă unii mai beau, uitînd şi de tren, şi de el, pînă aruncă cu căciula în cîini) sînt elementele sale deja tradiţionale. În funcţie de ele se poate imagina arhitectural decorul unei gări. În funcţie de ele stă, în cea mai directă legătură şi etica călătorului. Un peron proaspăt spălat, va lipsi tentaţia omului slab de înger (adică de deprinderi igienice) de a-l „garnisi" cu resturi de la gustarea sa întinsă pe banca de lemn, un hol în care se respiră aer condiţionat va opri cu un gest tăcut, dar intransigent fumul înecăcios de ţigară. Un salariat al locului, răspunzînd amabil unei solicitări, va obliga solicitantul să fie, la rîndul său, atent cu ceilalţi călători aflaţi pe acelaşi sens înghesuit de eliberare a peronului, după descinderea în gară. Vocea calmă şi familiară a crainicei va da certitudine călătoriei, iar mecanicul rămas distrat într-o gară uitînd de orar, dacă-şi va imagina chipurile femeilor ce-şi aşteaptă, la capătul călătoriei trenului pe care-l conduce, soţii şi fraţii, copiii şi rudele, va fi punctual la întîlnirea notată pe tabla de sosiri a gării. Căci deşi gara e, clipă de clipă, punct de întîlniri sau de despărţiri, să nu uităm că în raţiunea existenţei sale converg şi grija pentru celălalt, deci etica călătoriei, şi petrecerea uşoară, fără inutile iritări a plecărilor, deci estetica gării. Popasul în gară trebuie să nutrească aceste disponibilităţii obligatorii oricărui călător modern.

CINEMA

DACII
rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15).

OGLINDA CU DOUĂ FEŢE
rulează la Republica (orele 9,30, 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21,15). Capitol (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 21). Griviţa orele 9; 11,15; 13,30; 15,30; 18; 20,30), Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16).

NU SÎNT DEMN DE TINE
rulează la Luceafărul (orele 8,30; 11, 13 30; 16). Festival (orele 8,30; 11, 13,30; 16; 18,30; 21), Flacăra (orele 15; 17,45; 20,30).

NU SÎNT DEMN DE TINE — FIDELITATE
rulează la Feroviar (orele 8; 12; 16; 20). Modern (orele 8,30; 12,15; 16; 20).

UN MARTOR ÎN ORAŞ
rulează la Bucureşti (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21), Excelsior (orele 9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45), Arta (orele 9; 11 15; 13,30; 16, 18,15; 20,30). Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16 30; 18,45; 21).

ZILE RECI
rulează la Luceafărul (orele 18,30; 21).

MAICA IOANA A ÎNGERILOR
rulează la Tomis (orele 18,15; 20,30). Buzeşti (orele 15,30; 18; 20,30).

RÎDEM CU STAN ŞI BRAN
rulează la Lumina (orele 9,30; 15,30; 19,30). Munca (orele 15 30; 18; 20,15).

NIMENI NU VOIA SĂ MOARĂ
rulează la Aurora (orele 19; 21).

MONDO CANE
rulează la Victoria (orele 8,45; 12,15; 15,45). Dacia (orele 9; 12,30; în continuare: 16,15; 19,45). Miorița (orele 9,30; 13; 16,30; 20).

FIDELITATE
rulează la Victoria (orele 19,15; 21,15).

CELE DOUĂ ORFELINE
rulează la Union (orele 14,30; 16,30; 18,45; 21).

BĂRBAŢI, CICLONI, ANTICICLONI, FRONTURI
rulează la Doina (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20 30). Program pentru copii, dimineața (ora 9).

DIMINEŢILE UNUI BĂIAT CUMINTE
rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20,30).

ZORBA GRECUL
rulează la Popular (orele 15,30; 18; 20,30).

COMPLOTUL AMBASADORILOR
rulează la Înfrățirea (orele 14; 16; 18; 20; duminica orele: 10; 12), Crîngași (orele 15,15; 17,45; 20,15).

ANUNŢ MATRIMONIAL
rulează la Patria (orele 15,45; 18; 20,45), Colentina (orele 15,30; 17,45; 20).

CIMARON
rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).

LUMEA MINUNATĂ A FRAŢILOR GRIMM
rulează la Bucegi (orele 9,30; 12,15; 15,15, 18; 20,15). Aurora (orele 8,45; 11,15; 13,45; 16,15).

ZEII LOCUIESC ÎN JUNGLĂ — CONSTRUIND — ÎN POARTĂ, IAŞIN — BOMBOANE MUZICALE — VULPEA
rulează la Timpuri noi (orele 9—21, în continuare).

TELEVIZIUNE

SIMBĂTĂ 18 FEBRUARIE

17,00 — Campionatul Mondial de patinaj viteză (femei) 1 500 m. Transmisiune de la Deventer (Olanda); 18,00 — Pentru cei mici. Ecranul cu păpuşi: „Cioca, Boca, Coca!"; 18,25 — Pentru tineretul şcolar: „Nota 10... la muzică"; 19,00 — Telejurnalul de seară; 19,15 — Panoramic; 19,30 — Melodii premiate; 19,55 — Desene animate; 20,00 — Teleenciclopedia; 21,00 — Film serial: „Baronul"; 21,50 — Cum se lansează o melodie; 22,25 — Invitatul nostru: „Drafi Deutscher"; 22,15 — Telesport; 23,00 — Telejurnalul de noapte.

● CONTINUĂRI

Să intri în viaţă prin porţile din faţă

rent dacă meritul personal şi pregătirea îi îndreptăţesc sau nu la acest lucru. Ei îşi fac loc cu umerii şi coatele, calcă în picioare pe ceilalţi, se instalează de drept în situaţii în care ambiţia personală ţine loc de pregătire, iar carierismul de merit. Din fericire, societatea noastră de azi izolează tot mai mult asemenea elemente, le demască, le acoperă de dispreţul public, considerînd legitimă competiţia numai atunci cînd ea are la bază competenţa.

La vîrsta cînd viaţa se cureşte pas cu pas printr-o muncă asiduă, ordonată, condusă de scopuri precise şi de perspective luminoase, nu poate exista satisfacţie mai mare decît aceea că ai cucerit-o intrînd pe poarta larg deschisă tuturor, poarta competenţei, a meritului personal, a efortului constant de a deveni mai bun în ochii tăi proprii şi mai util tuturor.

„Multe flori sînd dar puţine / Rod în lume o să poarte" — spunea poetul. Oare de ce nu puteau să dea toate rod? Poate fiindcă nu erau puse toate în condiţii egale de dezvoltare, că le lipsea unul sau altul din elementele de împlinire, de desăvîrşire.

Dar florile grădinii noastre de azi — tineretul — au tot ce le trebuie pentru a purta rod bogat şi greu, pentru ca nici una din ele să nu fie dusă la întîmplare de furtunile nestatornice ale vîrstei. Este o datorie de onoare a noastră, a celor care le îndrumăm primii paşi, să umblăm cu grijă, cu atenţie, pentru ca petalele delicate ale acestor flori gingaşe să nu se ofilească înainte de vreme, datorită faptului că printr-o vorbă sau un gest nepotrivit, grele de urmări, vom fi oprit în drumul lor firesc de dezvoltare competenţe sau talente care încercau să se afirme.

Dar cine sînt cei îndreptăţiţi să educe competenţa, să facă din ea o necesitate vitală pentru cei tineri, să o cultive în mod consecvent, ca pe un bun de neprețuit? Fără îndoială că numai acei care cu vedesc ei înşişi o dragoste fără margini pentru meseria în care lucrează, care îşi fac din îndeplinirea perfectă a muncii şi a sarcinilor lor generale o bucurie de fiecare clipă, oameni cinstiţi şi extrem de exigenţi cu ei înşişi şi cu toţi cei pe care îi educă, adică oamenii însufleţiţi de pasiunea lucrului bine făcut; aceştia încearcă un fel de suferinţă fizică — pentru a nu mai vorbi de cea morală! — în faţa lucrului de mîntuială al multora care cred că „merge şi aşa". Fiindcă dragostea de om presupune în primul rînd grija şi străduinţa de a face din el un om întreg, un om adevărat, un om competent, nu un individ care să se poată „descurca" în viaţă şi care, cunoscînd dedesubturile meseriei sale, să facă admiraţia unora prin felul cum ştie să întoarcă în favoarea lui împrejurări, situaţii, oameni.

Meseria noastră, a celor care lucrăm cu tineri în vîrstă de 15-19 ani — adică tineri la vîrsta marilor elanuri, a idealurilor eroice, a devotărilor generoase — este deosebit de frumoasă, dar tot atît de greu, pentru a marca amprente definitive în sufletele acestea tinere, care se deschid ca florile în primăvară spre lumina culturii, a valorilor morale, spre lucrurile frumoase şi nobile din viaţă. De felul nostru competent de a lucra cu cei tineri depinde în mare măsură să vedem că din aceste flori care: „Toate bat la poarta vieţii... / Toate cer intrare-n lume", au să rodească din plin cele mai multe, pentru cea mai deplină fericire a societăţii de mîine.

Coloane către cer

Un bătrîn muncitor, vechi în foraj, îmi descria cît de greu era iarna pe viscol şi furtună sau pe lapoviţă să stea prezent la locul de muncă pentru ca săpatul să meargă continuu. Dar el declară cu aer firesc: „asta-i meseria noastră, meserie care te călăleşte".

În schimb nu-şi ascund satisfacţia.

— Cînd trece lumea pe lîngă noi parcă ne mîndrim, spunea mecanicul Mihai Stoian. Şi cu aceeaşi mîndrie ne-a declarat:

— Sîntem brigadă fruntaşă, am fost decoraţi acum o săptămînă şi drapelul îl purtăm cu noi.

I-am văzut la lucru. Nici nu se terminase montajul şi ei îşi descărcau sculele de pornire a forajului.

Privită de jos, schela părea un fagure gigantic. Mecanicii executau ultimele operaţiuni sub conducerea tînărului inginer Nicolae Egry; se montau instalaţiile electrice, echipa de revizie efectua controlul.

— Să veniţi mîine, atunci să vedeţi!

Şi vorbele lor exprimau hotărîrea şi siguranţa izvorîte din experienţa muncii în lupta înclestată cu timpul. În această luptă omul învinge. A dovedit-o brigada condusă de Ion Oncescu, fruntaşă pe întreprindere care a îndeplinit planul de producţie pe luna februarie înainte cu 13 zile. Datorită priceperii şi aplicării metodei foraj cu jet, brigada a forat în timp record sondele 665, 559, 2 003 Potlogi.

M-am întors seara tîrziu cînd luminile ridicate pe verticală încurcîndu-se cu stelele indicau locul sondelor. Acolo lîngă schelele reci de metal cresc oameni pricepuţi care varsă pe visteria ţării comorile ascunse ale aurului negru. Acolo pămîntul îşi dirijează pulsul după ritmul pompelor automate. Omul şi-a impus voinţa.

oamenilor, munca pare simplă şi uşoară. Ei nu amintesc niciodată de greutăţi.

— Greutăţi? n-am avut, îmi spunea utecistul Gheorghe Gheorghe, şef de echipă, pe care l-am întîlnit la sonda 672. Cîte odată cînd n-am avut motorină la timp pentru încălzit, sau din cauza transportului... Dar astea sînt nimicuri.

Solidaritatea mişcării muncitoreşti cu ţărănimea răsculată

iesc decît vorbe goale şi cartuşe pline, adus la marginea răbdării sale ridică fruntea. În toate judeţele ţării, ţărănimea e în fierbere. De la Turnu Severin pînă la Dorohoi un curent de nemulţumire adîncă, fiorul unei răni dureroase, netămăduite străbate această masă compactă de oameni robi ai pămîntului şi ai boierilor". În timpul răscoalei mişcarea muncitorească a luat apărarea ţărănimii răsculate. Organizaţiile socialiste au iniţiat, în cele mai importante centre, întruniri de solidaritate cu ţărănimea răsculată, protestînd împotriva represiunii dezlănţuite cu furie de cercurile guvernante burghezo-moşiereşti. La Bucureşti, în ziua de 11 martie, a avut loc în sala „Eforia" — cea mai mare sală din oraş — o mare adunare la care au participat peste 5 000 de muncitori, care şi-au exprimat solidaritatea cu ţărănimea, cu dreapta cauză pentru care au pornit lupta, înfierînd cu energie politica claselor dominante. În moţiunea adoptată muncitorii au protestat împotriva exploatării crîncene la care era supusă ţărănimea, împotriva creşterii neobişnuite a arenzilor şi a creşterii impozitelor, lipsei de drepturi şi libertăţi politice. Întruniri de solidaritate cu lupta ţărănimii au avut loc şi la Brăila, Galaţi etc. La Galaţi, important centru muncitoresc, cu toată ameninţarea administraţiei locale de a nu permite ţinerea conferinţei din 1907, delegaţii prezenţi s-au solidarizat cu ţărănimea răsculată şi au osîndit cu energie represiunile sălbatice la care s-au dedat cercurile guvernante.

În multe localităţi muncitorii s-au alăturat direct acţiunilor duse de ţărani, au desfăşurat acţiuni comune. La Paşcani, un grup de muncitori ai atelierelor C.F.R. împreună cu ţărani din Ruginoasa au eliberat pe cîţiva dintre răsculaţi. Participarea muncitorilor la acţiunile revoluţionare ale ţăranilor a ieşit şi mai pregnant în evidenţă la Buhuşi, unde muncitorii fabricii de postav au susţinut ţărănimea răsculată, s-au alăturat ei, cerînd drepturi pentru aceasta. Lupta comună dusă de ţărani şi muncitori în timpul răscoalei a contribuit la apropierea dintre lucrători şi ţărani. Momente de luptă comună a muncitorilor şi ţăranilor în timpul răscoalei au avut loc şi la Galaţi, unde la 11 martie, locuitori din cartierele mărginaşe, în mare parte muncitori căraşi în port, au manifestat împreună cu ţăranii în centrul oraşului, în sprijinul susţinerii cererilor acestora. Participarea unor grupuri de muncitori la răscoala din 1907, manifestaţiile de solidaritate şi sprijin au conturat elocvent perspectiva alianţei dintre muncitorime şi ţărănime. „Mişcarea muncitorească preocupată de problema agrară încă din secolul trecut, — arăta tovarăşul Nicolae Ceauşescu în raportul prezentat la cea de a 45-a aniversare a Partidului — şi-a manifestat cu putere, în timpul răscoalei, solidaritatea cu ţărănimea, protestul împotriva represiunilor dezlănţuite de cercurile guvernante, cerînd împroprietărirea ţăranilor. Sprijinul acordat de clasa muncitoare luptelor ţărănimii prevestea zorii alianţei muncitoreşti-ţărăneşti, care avea să devină cea mai puternică forţă socială şi politică a societăţii noastre".

O puternică impresie asupra diferitelor pături ale populaţiei ţării a produs apelul manifest „Către concediaţi şi rezervişti", publicat în **„România muncitoare"** Apelul se adresa muncitorilor îmbrăcaţi în haine militare, cerîndu-le acestora să nu tragă în ţăranii răsculaţi. „Dacă mizeria vă împinge pe voi la luptă, la grevă — se spunea în apel — tot mizeria i-a împins şi pe ţărani la răscoale. Arătaţi pretutindeni pe duşmanul adevărat şi, dacă va fi nevoie, şi dacă va fi cu putinţă, daţi-vă de partea răsculaţilor ca să luptaţi contra acestui duşman. Niciodată gloanţele voastre în pieptul ţăranilor asupriţi. Trageţi în vînt!".

Numeroşi muncitori, printre care Ştefan Gheorghiu, care-şi desfăşura activitatea pe Valea Prahovei, au desfăşurat o intensă activitate de agitaţie în rîndurile soldaţilor, ale concentraţilor, cerîndu-le să nu tragă în fraţii lor răsculaţi. Autorităţile au reţinut şi sechestrat în numeroase zile distribuţia şi au împiedicat vînzarea ziarului **„România muncitoare"**, au interzis întrunirile muncitoreşti şi au expulzat peste graniţe sute de muncitori, care aprobau lupta ţăranilor. Solidarizarea muncitorilor cu ţăranii răsculaţi în 1907 înscrie o pagină vibrantă în istoria luptelor revoluţionare ale poporului, ale clasei muncitoare animată de idealul unei patrii libere, în care alianţa de nezdruncinat dintre muncitori şi ţărani va constitui principala forţă socială şi politică a societăţii.

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

Acţiunile represive britanice continuă la Aden. Iată în fotografia noastră, locuitori ai Adenului arestaţi sub escorta militarilor englezi.

C.I.A. ŞI... STUDENŢII

În lumea studenţească americană (şi chiar în cercurile mai largi ale vieţii politice) au produs senzaţie dezvăluirile promise de revista „Ramparts". Începutul a fost făcut cu o pagină întreagă din răspînditul cotidian „New York Times" care a găzduit un anunţ publicitar al revistei. Editorii comunicau publicului intenţia de a însera în numărul din martie un articol conţinînd documente despre „infiltrarea C.I.A. (Agenţia centrală de investigaţii a S.U.A.) printre conducătorii mişcărilor studenţeşti americane". De obicei, anunţurile publicitare sînt tratate cu indiferenţă în sferele oficiale. De astă dată pagina din „New York Times" a declanşat o suită de reacţii care au culminat cu intervenţia preşedintelui S.U.A.

Despre ce este vorba?

„Ramparts", revistă catolică de stînga, acuză C.I.A. de a folosi pe studenţi „în scopuri de spionaj". Cu ascuţimea limbajului care îi este proprie, revista semnala că C.I.A. „a folosit studenţii pentru a exercita presiuni asupra organizaţiilor studenţeşti internaţionale pentru ca acestea să adopte poziţii favorabile războiului rece şi s-a amestecat într-o manieră şocantă în activitatea internă a celei mai mari şi mai vechi organizaţii studenţeşti americane". Acuzaţiile sînt grave: în fond, ele vizează conţinutul activităţii (mai ales pe plan extern) pe care au desfăşurat-o, ani în şir, unii lideri ai studenţimii din S.U.A. Poziţiile lor erau — după „Ramparts" — inspirate de C.I.A., acţiunile lor dirijate de acest organism de o reputaţie îndoielnică, care, totodată, furniza şi fondurile necesare. A ajuns Asociaţia naţională a studenţilor americani o anexă a C.I.A.?

La întrebarea aceasta Eugene Groves, preşedintele Asociaţiei, a răspuns negativ, accentuînd asupra faptului că „nu are cunoştinţă" de cazuri în care studenţii să fi fost utilizaţi de către C.I.A. în activităţi de spionaj. Dar fermitatea acestei negaţii este imediat ştirbită de recunoaşterea faptului că de 15 ani C.I.A. livrează fonduri importante asociaţiei. Groves a indicat cifre asemănătoare cu cele pe care le posedă „Ramparts". În unii ani, sumele „dăruite" de C.I.A. au atins 200 000 dolari. În anii din urmă, ele au scăzut progresiv pînă la 50 000 dolari, urmînd ca în 1967 această subvenţie să înceteze. Oare C.I.A. a devenit o instituţie de binefacere? Preocupările ei studenţeşti vizează scopuri politice foarte precise. Sub focul întrebărilor, Eugene Groves a afirmat că banii au fost cheltuiţi în „activităţi internaţionale", cu deosebire pe continentul african. Groves a pus punct, dar afirmaţiile sale nu fac decît să întărească temerile că C.I.A. a utilizat Asociaţia naţională a sudenţilor americani pentru propriile sale obiective şi că „activităţile internaţionale" menţionate de Groves au servit promovării unei linii politice care nu reflectă starea de spirit a tineretului universitar din S.U.A., cl orientarea unor oficialităţi care n-au părăsit practicile „războiului rece". Infiltrarea C.I.A. în mediul studenţesc a fost divulgată şi de membri ai Camerei Reprezentanţilor care au amintit că fundaţii universitare create la New York, Boston sau Houston sînt simple paravane ale C.I.A. „Bunăvoinţa" financiară a C.I.A. faţă de studenţi nu este dezinteresată. Această activitate a fost calificată de liderul democrat din Senat, Mike Mansfield, cu blîndeţe drept „cea mai nepotrivită". Agenţia „Associated Press" înregistra mai exact reacţiile cînd pomenea de „o nouă furtună". Iar calmul „Washington Post" se referea la „dezgustul, consternarea şi dezolarea" opiniei publice.

Noile isprăvi ale C.I.A. nu mai puteau fi ascunse. Departamentul de Stat s-a resemnat: într-o declaraţie echivocă care încerca, în ultimă instanţă, să minimalizeze „accidentul", a confirmat că C.I.A. a subvenţionat activitatea internaţională a Asociaţiei naţionale a studenţilor din S.U.A. Recunoaşterea nu a fost suficientă pentru a închide dosarul. Glasuri influente cereau o anchetă. Atunci Casa Albă a rupt tăcerea pe care şi-o impusese. Preşedintele Johnson a ordonat deschiderea unei anchete pe care o va conduce subsecretarul de stat Nicholas Katzenbach, iar directorul C.I.A., Helms, ar fi fost solicitat să pună capăt activităţilor instituţiei sale printre studenţi. După cum se afirmă la Washington, intervenţia oficialităţilor este dictată de alte motive decît dezaprobarea faţă de utilizarea studenţilor în treburi de spionaj. Oficialităţile s-au simţit jenate doar de faptul că unii studenţi, în schimbul serviciilor făcute C.I.A., au fost scutiţi de obligaţiile militare. Deci, în viziunea autorităţilor, reprobabilă este doar această latură a afacerii.

Ultimele ştiri arată că se propune o anchetă paralelă sub egida Congresului pentru a elucida problema în ansamblul ei. Iniţiatorii acestui demers sînt senatorii Mike Mansfield şi Eugen McCarthy.

Ancheta (sau anchetele) vor furniza, poate, amănunte în plus. Punctul esenţial este, însă, de pe acum clarificat. Chiar dacă „Central Intelligence Agency" se arată insensibilă şi păstrează muţenia în faţa avalanşei de opinii critice.

EUGENIU OBREA

Consultări la Haga

Regina Juliana a Olandei va avea, probabil astăzi, consultări cu o serie de lideri politici consacrate posibilităţii creării unui nou guvern. Formarea unui nou cabinet, subliniază agenţia REUTER, este o sarcină deosebit de dificilă. Rezultatele alegerilor care au avut loc au marcat regresul net al partidului popular catolic şi partidului socialist, principalele partide din precedentele coaliţii guvernamentale şi au consolidat poziţia unor partide mai mici. În lumina acestei distribuiri a celor 150 de voturi între diferitele partide, sarcina găsirii unei formule a viitorului guvern de coaliţie pare, incontestabil, deosebit de dificilă.

Pentru dezvoltarea comerţului Est-Vest

Recomandări ale Comitetului Executiv al Camerei Internaţionale de Comerţ

Comitetul Executiv al Camerei Internaţionale de Comerţ s-a pronunţat în favoarea dezvoltării relaţiilor comerciale dintre ţările socialiste şi capitaliste.

Camera Internaţională de Comerţ, al cărui cartier general se află la Paris, este o organizaţie influentă care reuneşte oameni de afaceri din 75 de ţări.

Într-o conferinţă de presă, preşedintele Camerei, Vallenberg (Elveţia), a subliniat că comerţul cu ţările socialiste capătă o importanţă tot mai mare pentru ţările occidentale pe măsură ce în ţările socialiste creşte producţia şi calitatea ei. Contactele pe tărîm comercial dintre Est şi Vest, a declarat Vallenberg, trebuie să se extindă. „Este timpul ca guvernele şi oamenii de afaceri să depună eforturi pentru a crea condiţii necesare stabilirii unui nou climat în relaţiile economice dintre Est şi Vest", a declarat el. Comitetul Executiv al Camerei Internaţionale de Comerţ a elaborat o serie de recomandări a căror transpunere în viaţă, potrivit părerii participanţilor la sesiune, va contribui la dezvoltarea continuă a contactelor reciproc avantajoase. Recomandările vor fi transmise de către această organizaţie internaţională guvernelor ţărilor membre.

pe scurt

Într-un interviu acordat ziarului „New York Post", senatorul democrat Robert Kennedy, a anunţat că în cadrul alegerilor prezidenţiale din 1968 nu-şi va pune „în nici un caz" candidatura nici pentru postul de preşedinte, nici pentru cel de vicepreşedinte. În 1968, potrivit declaraţiilor făcute ziarului newyorkez, Robert Kennedy intenţionează să sprijine pe preşedintele Johnson şi vicepreşedintele Humphrey.

Banca Federală a R.F.G. a hotărît joi scăderea taxei de scont de la 4,5 la 4 la sută. Această măsură este menită să uşureze condiţiile de emitere a creditelor, favorizînd, în consecinţă, investiţiile.

După cum anunţă agenţia B.T.A., joi în oraşul Plovdiv a început construcţia uzinei de automobile „Bulgarrenault". Uzina va fi înzestrată cu utilaj francez şi italian. În prima etapă vor fi construite secţii cu o suprafaţă totală de 9 000 metri pătraţi, a căror producţie anuală va fi de 10 000 de automobile.

Postul de radio Patet Lao a transmis un comentariu în care luna ianuarie este calificată drept „luna marilor victorii" înregistrate de forţele patriotice laoţiene. Au fost scoşi din luptă 1 000 de soldaţi inamici şi au fost distruse sau avariate mai multe avioane.

Într-o declaraţie făcută în Camera Comunelor, ministrul britanic al aviaţiei, John Stonehouse, a anunţat că reprezentanţi ai Angliei, Franţei şi R.F.G. se vor întruni din nou în martie pentru a examina diversele aspecte ale proiectului de construire în comun a unui aerobuz. Aerobuzul urmează să fie înzestrat cu patru reactoare şi să aibă o capacitate de transport de 300 persoane. Nu este însă exclus ca proiectul să sufere o serie de modificări impuse de necesităţi tehnice şi financiare.

Reuniunea O. S. A.

BUENOS AIRES 17 (Agerpres). — Cea de-a treia conferinţă a miniştrilor de externe ai ţărilor membre ale O.S.A. îşi continuă lucrările la Buenos Aires.

Surse apropiate participanţilor la consfătuire relatează că s-ar fi stabilit ca viitoarea conferinţă a şefilor de state din emisfera occidentală să aibă loc la 14 aprilie în localitatea Punta del Este din Uruguay. Agenţia France Presse arată că pregătirea acestei conferinţe a făcut obiectul unei reuniuni paralele a unui grup care şi-a început activitatea joi. Reprezentanţii ţărilor latino-americane care discută această problemă vor avea de înfruntat „numeroase obstacole", îndeosebi în ce priveşte stabilirea ordinei de zi. Se are în vedere intenţia preşedintelui Johnson de a anunţa prelungirea pînă în 1982 a programului „Alianţa pentru progres". Pe culoarele conferinţei se discută, de asemenea, posibilitatea includerii pe ordinea de zi a viitoarei întîlniri a şefilor de state a proiectului de înfiinţare a unei „pieţe comune latino-americane".

Dificultăţile „aderării" britanice

Problema aderării Angliei la Piaţa comună a dezvăluit, după cum relatează agenţia Reuter, disensiuni în sînul guvernului britanic. Joi, ministrul comerţului, Douglas Jay, a făcut o declaraţie care dezminte unele afirmaţii făcute de premierul Wilson la Bonn, după încheierea tratativelor cu cancelarul Kiesinger. La conferinţa de presă ţinută înainte de plecarea sa spre patrie, premierul britanic a declarat, printre altele, că atunci cînd a anunţat hotărîrea Angliei de a adera la C.E.E. a vorbit în numele întregului guvern britanic. El a precizat, de asemenea, că scumpirea costului vieţii în Anglia, după aderarea ei la C.E.E., va reprezenta mai puţin de 3,5 la sută. La Londra, Douglas Jay, care este considerat adversar al C.E.E., a declarat că, în cazul aderării la Piaţa comună fără a se face modificări prealabile importante în statutul acestei organizaţii, Anglia va fi supusă unor crize economice care se vor repeta la fiecare trei ani, va pierde pieţe în afara Europei şi va înregistra o scumpire a costului vieţii cu peste 4 la sută.

Joi seara, cabinetul vest-german s-a întrunit într-o şedinţă specială pentru a examina raportul cancelarului Kiesinger privind rezultatele tratativelor sale cu premierul britanic, Harold Wilson, şi raportul ministrului de externe, Willy Brandt, cu privire la întrevederile pe care le-a avut la Washington. Cabinetul vest-german, a arătat într-o scurtă declaraţie purtătorul de cuvînt oficial, „a constatat că aderarea Angliei la Piaţa comună este de dorit". Apreciind întrevederile anglo-vest-germane drept „pozitive în cea mai mare parte", purtătorul de cuvînt a adăugat că „s-a conturat limpede concluzia că pînă la aderarea Angliei la C.E.E. mai trebuie făcute eforturi răbdătoare".

„Lunar Orbiter-3" transmite...

Camera lunară „Lunar-Orbiter-3" a fotografiat pînă în prezent cinci din cele 12 locuri de pe lună, prevăzute pentru viitoarele aselenizări ale cosmonauţilor americani. Dr. T. W. Offield, împreună cu o echipă de geologi din S.U.A., analizînd cele cinci fotografii, a afirmat că ele prezintă amănunte deosebit de importante. Offield a precizat că va fi posibil să se stabilească precis locul aselenizării viitorilor cosmonauţi cu şase luni înainte de trimiterea lor pe lună. Fiecare din cele 12 locuri prevăzute pentru aselenizare au fost cercetate şi de „Lunar-Orbiter-1 şi 2", urmînd ca ele să fie confruntate cu fotografiile luate din diferite unghiuri de nava spaţială „Lunar-Orbiter-3".

Populaţia globului

Ultimele date asupra populaţiei globului arată că planeta noastră numără actualmente 3 220 000 000 de locuitori. Dintre aceştia, 1 785 000 000 se află în Asia, 441 milioane în Europa, 303 milioane în Africa, 237 milioane în America de sud şi 211 milioane în America de nord.

PAŞI PE LOC

Cei care urmăresc mai îndeaproape evoluţia relaţiilor dintre Londra şi Salisbury, par să se convingă din ce în ce mai mult că problema rhodesiană a devenit, de fapt, o variantă modernă a basmului cu cocoşul roşu. De aceea, cînd criza devine iarăşi acută, cînd se pare că gata, nodul gordian va fi ori descîlcit, ori tăiat cu sabia, cei iniţiaţi nu mai au nici un fel de emoţii şi cu zîmbet înţelept de Anatole France sau maliţios de Voltaire, dau a înţelege că aşteaptă doar să vadă ce culoare va avea şoricelul născut din clocotul gălăgios al unor munţi neseriosi.

Aşa s-au petrecut lucrurile şi în decembrie. Cu lecţia antecedentelor bine învăţată, specialiştii în problema rhodesiană apreciau că şi sancţiunile „obligatorii" îşi vor dovedi, ca şi cele adoptate cu un an în urmă, insuficienţa. Săptămînile care au trecut de atunci au confirmat aceste prevederi.

Astăzi se recunoaşte că măsurile luate, atît în prima cît şi în a doua manşă, n-au dat rezultatele scontate şi nu există nici un motiv să se spere că acestea vor veni de aici înainte. Însuşi ministrul de finanţe al guvernului de la Salisbury, Joh Warthall, a declarat zilele trecute că după douăsprezece luni de la aplicarea sancţiunilor britanice, situaţia economică a ţării este „mult mai satisfăcătoare decît se putea spera". Potrivit declaraţiilor ministrului, în timp ce în Rhodesia costul vieţii a crescut — în 1966 — cu 2,5 la sută, în Marea Britanie el a crescut cu... 3,7 la sută.

Se pare că Smith — care afişează atitudini optimiste ori de cîte ori are prilejul — a izbutit să rezolve în chip satisfăcător atît chestiunea desfacerii produselor rhodesiene cît şi cea a aprovizionării cu mărfurile necesare, mai ales cu petrol. În primul rînd e vorba, firește, de comerţul cu R.S.A. şi Portugalia, ţări care n-au respectat niciodată embargoul instituit de Marea Britanie. (Mulţi au fost înclinaţi să vadă în atitudinea celor două ţări, şi mai ales a Republicii Sud-Africane, expresia unei solidarităţi de castă, ceea ce ar fi implicat o mare doză de afectivitate şi, implicit, unele sacrificii materiale, unele riscuri. Recent, însă, chiar presa rhodesiană a dezvăluit că, profitînd de înghesuială, „fraţii" sud-africani îi jumulesc binişor pe cei din Rhodesia, vînzîndu-le petrol la supraprel şi plătind pentru mărfurile acestora mult mai puţin decît ar fi obţinut pe piaţa mondială). Apoi în formulă „indirectă" mai multe companii, dintre care nu în al doilea rînd cele engleze, îşi dau în permanenţă concursul la pulverizarea măsurilor restrictive împotriva lui Smith.

În schimb, pentru Anglia experţii prevăd într-adevăr pierderi însemnate. Ministrul Commonwealthului, Herbert Bowden, a declarat săptămîna trecută în Camera comunelor că sistarea importurilor de produse rhodesiene se va solda pentru Londra cu pierderi de peste 16 milioane lire sterline. Amărăciunea cu care au fost făcute aceste comunicări lăsa să se înţeleagă că dacă sancţiunile ar fi fost mai drastice, pierderile erau şi mai mari. Aşadar, nu e de mirare că britanicii nu s-au zbătut pentru măsuri radicale împotriva guvernului de la Salisbury.

Opoziţia conservatoare n-a scăpat prilejul de a utiliza situaţia creată în favoarea tezelor sale. Subliniind că sancţiunile împotriva Rhodesiei „sînt şi vor rămîne ineficiente", conservatorii s-au pronunţat din nou pentru reluarea tratativelor cu Smith.

De altfel, în această privinţă se constată o tot mai stufoasă diversificare a atitudinilor, atît la Londra cît şi la Salisbury. Oricît ar fi ei, albii rhodesieni, de acord cu menţinerea supremaţiei lor, cînd e vorba de procedee concrete, părerile sînt împărţite. În eventaiul acestora, Smith şi grupul său apar într-o poziţie... centristă. O puternică aripă de dreapta îl consideră pe Smith „moderat" sau chiar „liberal" (exact cum a fost, într-o vreme, taxat şi Verwoerd de către dreapta sa). Grupul „ultra" cere guvernului să adopte o poziţie şi mai violentă şi mai intransigentă: se afirmă că acest grup ar putea, în cazul unor alegeri, să înfrunte pe candidaţii oficiali ai Frontului rhodesian. În acelaşi timp, o altă grupare, care se autointitulează „moderată" cere ca Rhodesia să accepte propunerile de pe „Tiger" ca fiind „cel mai bun lucru" ce poate fi obţinut de albii rhodesieni. Moderaţii iau chiar în considerare crearea unui nou partid care să se opună „rigidităţii" politicii lui Smith.

Nici la Londra părerile în problema rhodesiană nu sînt convergente. Guvernul mai păstrează încă atitudinea din timpul dezbaterilor de la O.N.U. Parlamentul a probat (prin voturile laburiste) sancţiunile împotriva Rhodesiei, dar observatorii amintesc că niciodată Wilson n-a declarat exclusă orice reluare a dialogului cu Salisbury. La poziţia conservatorilor, favorabilă reînceperii discuţiilor, ne-am referit mai sus (amintim încă că şi în sînul partidului lui Heath există — ca şi în cel laburist — poziţii diferite). În sfîrşit, grupările situate la stînga îşi desfăşoară activitatea sub lozinca „nici un fel de tratative cu Smith", cerînd măsuri energice care să ducă la reglementarea crizei rhodesiene pe baza principiului „un om, un vot".

Între timp Smith ţine încurcată afacerea ieşirii din Commonwealth — prin proclamarea Rhodesiei ca republică — în scopul de a-şi păstra „o ultimă rezervă" pentru eventuale noi negocieri. Totodată, potrivit declaraţiilor premierului de la Salisbury, se pare că guvernul acestuia a întreprins unele sondaje într-un număr de ţări în vederea recunoaşterii Rhodesiei chiar în condiţiile menţinerii rupturii cu Anglia.

Se poate afirma, deci, că luna martie, care bate la uşă — şi în cursul căreia secretarul general al O.N.U. urmează să raporteze asupra aplicării „sancţiunilor selective" — nu are şanse să găsească o modificare cît de cît importantă a situaţiei existente la sfîrşitul anului, în momentul dezbaterii problemei rhodesiene în Consiliul de Securitate.

ION D. GOIA

Schimbare de gardă

La deschiderea sesiunii Parlamentului australian, Partidul laburist va avea în fruntea sa un nou lider: pe Edward Gough Whitlam, fost vicepreşedinte al partidului, pînă la retragerea de acum cîteva zile a lui Arthur Calwell, politician bine cunoscut prin opoziţia sa faţă de politica guvernului. Schimbarea aceasta corespunde dorinţei membrilor partidului de „întinerire" a conducerii. „Întinerirea" se exprimă în faptul că media de vîrstă a actualului comitet executiv este de... 50 de ani, spre deosebire de 57 de ani — media de vîrstă a cabinetului lui Harold Holt.

Conform ultimelor sondaje, partidul laburist se bucură de o popularitate crescîndă, datorată în mare măsură vederilor mai largi privind o serie de probleme australiene şi sud-asiatice. În această ordine de idei, „Times" se referea la intenţia lui Calwell de a sprijini efectiv pe noul lider în dificila sa misiune (noua conducere este formată din 14 membri dintre care numai 6 din vechea formaţie). Numai clarificarea şi consolidarea poziţiilor laburiste ar putea asigura acestui partid, o eventuală ascendenţă guvernamentală.

O ultimă decizie a partidului laburist a suscitat interes: este vorba de formarea pentru prima dată în istoria sa, a unui cabinet „fantomă" format din 26 de membri, fiecare fiind specializat într-o problemă anumită. Partidul laburist crede că această măsură va contribui la sporirea eficienţei atacului pregătit împotriva majorităţii liberalo-agrariene din parlament.

D. T.

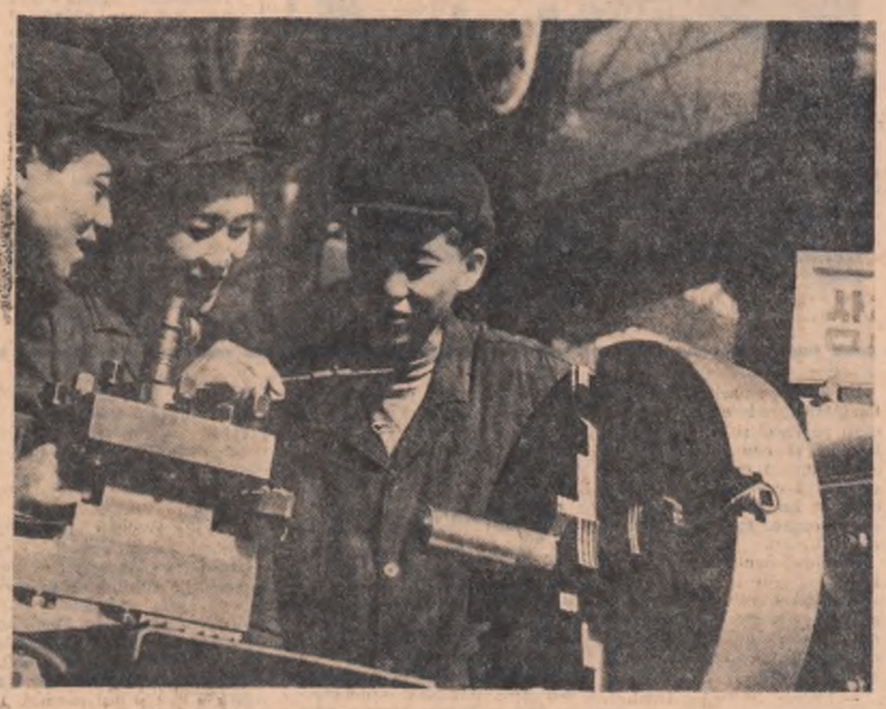

Tineri muncitori într-una din secţiile uzinei de utilaj feroviar din Weunsan (R.P.D. Coreeană)

însemnări

Dictatură cu „paravan"

Dictatorul paraguayan, Alfredo Stroessner, a ajuns la concluzia că, în aceste vremuri de adînci prefaceri pe continentul latino-american, nu ar strica să aibă loc o „democratizare" a vieţii politice din ţara sa. Astfel s-a născut ideea campaniei pentru „cîştigarea opoziţiei" oficiale care, în treacăt fie spus, reprezintă o parte a cercurilor oligarhiei ce îl sprijină şi pe el. Prima măsură a constat în îndepărtarea fostului ministru de interne, Edgard Ynsfran, considerat drept adeptul „liniei dure" a regimului dictatorial. Ea a fost urmată de anunţarea alegerilor pentru „Adunarea naţională constituantă" şi recunoaşterea oficială a înscrierii în Consiliul electoral central a partidului liberal de opoziţie, condus de Gustavo Gonzales.

Pentru numeroşi observatori ai vieţii politice paraguayene, cum este de pildă, Simon Silva, corespondentul agenţiei PRENSA LATINA, „liberalizarea" anunţată de Stroessner a avut loc la presiunile Washingtonului, interesat în instalarea unor guverne aşa zise „reprezentative" pe continentul latino-american. Ei consideră că numai urmînd „sfaturile" venite din afară, şeful regimului din Assuncion a acceptat să renunţe la serviciile unuia dintre „cei mai credincioşi" sprijinitori, cum era cunoscut Ynsfran, pentru a elimina, în acest fel, principalul obstacol în calea unei „democratizări" a ţării. La aceasta, urmează să se adauge o serie de măsuri de „însănătoşire administrativă" prin avansarea în unele poziţii importante a mai multor „personaje" care pînă acum nu se bucurau deloc de simpatia dictatorului.

Ultimele acţiuni politice din Paraguay au avut loc după o perioadă îndelungată de tratative şi tîrguieli între reprezentanţii lui Stroessner şi ai „opoziţiei" liberale. Ziarele din Assuncion au anunţat astfel că în schimbul colaborării şi a renunţării la linia intransigentă împotriva lui Stroessner, partidul liberal a primit asigurări că va fi admis în Adunarea naţională constituantă şi va colabora cu guvernul în soluţionarea problemelor internaţionale. Liberalii, la rîndul lor, s-au angajat să nu mai „comploteze" împotriva lui Stroessner şi să nu încheie nici un fel de alianţe politice cu vreun alt partid. Drept „recunoştinţă" ei vor fi admişi şi la viitoarele alegeri prezidenţiale din 1968. Tîrgul a provocat însă disensiuni în cadrul partidului liberal. Unul dintre liderii acestuia cum este de pildă Levi Ruffinelli, nemulţumit de poziţiile viitoare ce i-au fost oferite a anunţat că va forma o grupare politică separată, denumită „Partidul liberal autentic"

Tratativele şi schimbările politice ce au loc în prezent în capitala Paraguay-ului nu au nimic de-a face cu o „democratizare" reală a vieţii politice a acestei ţări. Mii de deţinuţi politici continuă să se afle în închisori iar opoziţia intransigentă este supusă mai departe persecuţiilor şi represiunilor. Pentru adevăraţii reprezentanţi ai poporului paraguayan listele de candidaţi şi birourile de votare în vederea alegerilor pentru Adunarea naţională constituantă programate la 7 mai continuă să rămînă închise. În fapt, „liberalizarea" de la Assuncion nu urmăreşte altceva decît să lase regimului mîinile libere pentru a continua actuala dictatură sub o altă firmă.

P. NICOARĂ

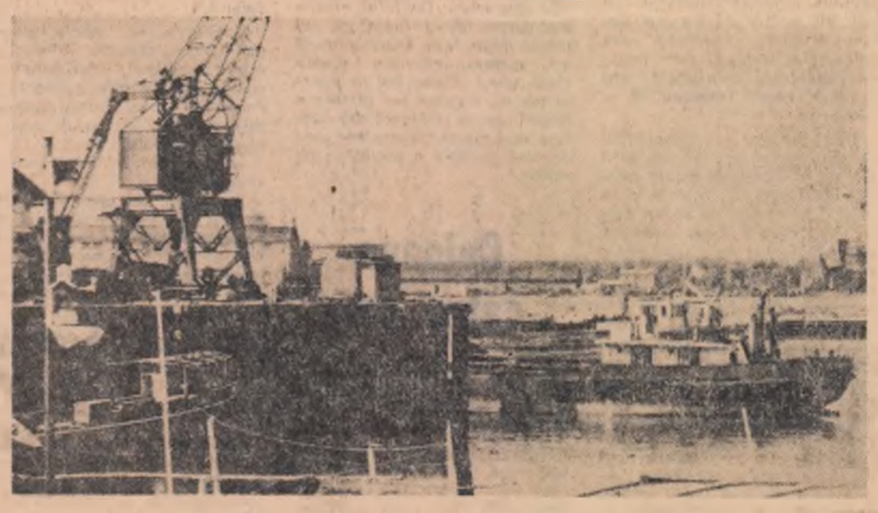

R. P. BULGARIA: Imagine de la şantierul naval din Russe

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii". Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".